

ทัศน์รัก
มาเฟีย



มณีนจันท์

1

เหยี่ยวข่าวสาวแห่งบางกอกไทย

อากาศวันนี้ร้อนระอุเท่ากับใจของเธอ เพราะอยากรีบกลับบ้านหลังทำงานเสร็จ!

หม่อมหลวงแพรวพรรณราย อัครเดโซ ในชุดเสื้อเซิต่างงเกงยีนกับรองเท้าผ้าใบ สะพายกล้องถ่ายรูปคอนข้างหนักที่ใช้ในวิชาชีพ ซึ่งได้รับเป็นของขวัญจากบิดาในวันสำเร็จการศึกษา ด้วยคะแนนเกียรตินิยมอันดับหนึ่งจากมหาวิทยาลัยเก่าแก่ของรัฐในคณะนิเทศศาสตร์ ตามมาด้วยคะแนนเกียรตินิยมอันดับสอง คณะนิเทศศาสตร์จากอีกหนึ่งสถาบัน ซึ่งเธอใช้วิธีท่องหนังสือเพื่อเข้าสอบ และเข้าชั้นเรียนเท่าที่ทำได้ในเวลาใกล้เคียงกัน

ในฐานะผู้สื่อข่าวสายการเมืองหน้าใหม่ซึ่งเริ่มงานมาได้แค่หกเดือน ถือว่าเธอได้รับโอกาสเยี่ยมยอดมากกว่าเพื่อนร่วมสถาบันและเพื่อนร่วมอาชีพคนอื่นๆ อยู่หลายขุม เพราะเธอได้รับการทาบทามจากคณาธิการบรรณาธิการ (บ.ก.) โต๊ะข่าวการเมืองให้มาร่วมงานในฐานะนักข่าวสายการเมืองเต็มตัวในหนังสือพิมพ์บางกอกไทย หนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ¹ ระดับประเทศหลังจบการฝึกงานในทันที หญิงสาวรับทั้งการทำข่าวแบบรายวันให้บางกอกไทย และเป็นคอลัมน์นิสต์เขียนบทความวิเคราะห์ข่าวการเมืองและประเด็นร้อนแรงในสัปดาห์นั้นๆ ให้บางกอกสุดสัปดาห์

งานที่ได้รับมอบหมายในวันนี้ไม่ได้อยู่ในความสนใจของเธอนัก เนื่องจากถูกฝากมาอีกทีจากผู้สื่อข่าวอาวุโสสายบันเทิงและสังคม เพราะนักข่าวสายนั้นป่วยกะทันหัน เอกลักษณะหรือพีลักษณะซึ่งเป็นคอนเทรงานเธอ จึงขอร้องให้หญิงสาวรับงานแทน เพราะโสภียาหรือพีโล ผู้สื่อข่าวอาวุโสสายบันเทิงและสังคมเป็นภรรยาของเขา และนักข่าวสายบันเทิงคนที่ว่าก็เป็นเพื่อนสนิทของเธอเอง

“ไปทำข่าวสังคมชะบ้าง จะได้ไม่เครียด”

“กลัวจะเครียดมากกว่าเดิมสิคะ สังคมเดี๋ยวนี้มันแปลกๆ”

“ไปเถอะน่า จะได้เห็นผู้ชายที่เขาถือถึงกันนักหนา” เมื่อถูกพินิจว่าอย่างนั้น หม่อมหลวงแพรวพรรณรายเลยแอบแเบะปาก คร้านจะบอกว่าจะแม่จะไม่เคยเห็นหน้ากันโดยตรง แต่เธอเห็นรูปของ ‘คุณชาย’ ที่ว่านั้นไม่รู้ก็รูปต่อก็รูป เกือบจะได้เกี่ยวดองกันด้วยซ้ำเพราะ หม่อมราชวงศ์อัศวิน อาเซอร์ พัฒนฉัตรพงศ์ ซึ่งเป็นเป้าหมายของงานในวันนี้ คือคนที่บิดาของเธอเคยจะยกพี่สาวของแพรวพรรณรายให้

¹ หนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ หรือหนังสือพิมพ์ประเภทเน้นคุณภาพ (Quality Newspaper) หมายถึง หนังสือพิมพ์ที่มุ่งเสนอข่าวที่ประชาชนจำเป็นต้องรู้ โดยตระหนักถึงความรับผิดชอบที่มีต่อส่วนรวมและประเทศชาติ ได้แก่เนื้อหาที่เป็นปัญหาสาธารณะทางสังคม การเมือง การเลือกตั้งทั้งในและต่างประเทศ ปัญหาทางธุรกิจและเศรษฐกิจการคลัง เป็นต้น ซึ่งข่าวประเภทนี้มักจะมีการตอบสนองข่าวหนังสือพิมพ์ประเภทนี้จะนำเสนอข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นเป็นข่าว โดยบอกเล่าถึงภูมิหลังของข่าว และชี้ให้เห็นถึงผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นจากข่าวนั้นๆ ให้ประชาชนได้รับทราบ รวมไปถึงมีการวิเคราะห์เสนอความคิดเห็นในประเด็นของข่าวด้วย และมักเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์ประชาคมติ ตัวอย่างหนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ ได้แก่ มติชน กรุงเทพธุรกิจ ผู้จัดการ ไทยโพสต์ THE NATION Bangkok Post สยามรัฐ แนวหน้า ฯลฯ

โชคดีที่แพงหรือ หม่อมหลวงพราวพิลาส อัครเดโช ได้แต่งงาน
ไปกับคนอื่น

คนอื่นที่ว่าคือ ชานโดร กัสซีนี นักธุรกิจใหญ่ลูกครึ่งชิลีเลียน-
กรีก ในคราแรกนั้นแพรวพรรณรายก็ไม่แน่ใจว่าพี่สาวโชคดีจริงหรือไม่
เพราะมาดของพี่เขยนั้นดูดีนึ่งสนิท ทำทางข่มขาย แต่หลังจากแต่งงาน
มาได้ปีเศษ มีโชทของคลังใจหนึ่งคน หญิงสาวก็ยอมรับว่าพี่สาวเลือก
ถูกแล้ว เพราะชานโดร ‘โอ’ แพงน่าดู โครๆ ก็ดีกว่าคุณชายเพลย์บอย
ทั้งนั้นละในสายตาของเธอ

รอดจากคุณชายอัครมาได้ ถือว่าเป็นบุญจะแยะ!

ยามนี้เธอและบรรดานักข่าวเฝ้ารออยู่ที่หน้าสำนักงานริสพอร์ตยาน
สีลมที่หม่อมราชวงศ์อัครชจะต้องแวะเข้ามาอย่างน้อยสองสามชั่วโมง
ก่อนจะเดินทางไปยังโรงแรมประจำซึ่งไม่ห่างกันนักเพื่อค้างคืนในกรุงเทพฯ

หนุ่มสังคมซึ่งเริ่มเป็นที่รู้จักในเมืองไทยเพราะโตและอาศัยอยู่ที่
เมืองนอกไม่เคยสนใจที่จะเป็นข่าว ดังนั้นใครที่อยากสัมภาษณ์เขาก็ต้อง
ใช้ฝีมือตามหาเอาเองว่าเขาจะเดินทางไปทีใด เมื่อไรบ้าง แต่ไม่ใช่จาก
লেখาฯ หนุ่มหน้าตายของเขาแน่ เพราะนายคนนั้นก็หยิ่งพอๆ กับเจ้านาย
“ตาย! ไม่นึกว่าจะเจอเธอที่นั่นนะเพื่อน” เสียงทักเจ็ยแจ้วดังมา
จากสตรีนางหนึ่งในชุดกระโปรงงามหรู แผกจากคนรอบข้างที่มีกอยู่ใน
ชุดลุยๆ แพรวพรรณรายปรายตามองแวบหนึ่งเมื่อได้รับคำทักทายจาก
เพื่อนร่วมสถาบัน

“บังเอิญนะ” ตอบเพียงเท่านั้นแล้วก็เลิกสนใจ ก็ใช่ๆเธอจะเคย
สนใจ นवलนาถ อรรถเศรษฐ์ เสียที่ไหนหากไม่มีความจำเป็น ถึงจะรู้ว่า
อีกฝ่ายอยู่ในวงการเดียวกัน แต่สนใจคนละสายงานแบบนี้ยิ่งไม่อยาก
เสียเวลาด้วย

“ฉันนึกว่าเธอทำข่าวการเมืองซะอีก หรือว่าโดนย้ายแผนก”
น้ำเสียงหวานเหมือนเพื่อนล้อเล่นต่อกัน ทำให้ดวงตากลมโตสีดำสนิท

เป็นมันตัวดมามองชนิดหนึ่งราวกับเสียไม่ได้ หากมีผลทำให้คนถูกมอง
ร้อนตัว

“เธอน่าจะรู้นะ คนอย่างฉันมักเลือกงานของตัวเอง”

“ແหม รู้หรือว่าเพื่อนเรียนเก่ง แค่ทักเพราะแปลกใจที่เห็นเธอ
ที่นี่” ไม่มีเพื่อนคนไหนในรุ่นไม่รู้ว่า แพรวพรรณรายโดนทาบทามให้
ทำงานกับหนังสือพิมพ์ระดับประเทศหลังฝึกงานเสร็จโดยทันที ซึ่งไม่ใช่
สิ่งที่เกิดขึ้นได้ง่ายนักในวงการนักข่าว

“มาแทนบัว” หญิงสาวตอบเพียงเท่านั้นแล้วเมินหนี ก่อนจะหัน
ไปคุยกับตากล้องชายคนหนึ่งซึ่งมองกล้องของเธออย่างสนใจแทน

การสนทนาเป็นไปอย่างออกรสโดยไม่มีนัยทางเพศ แม้จะพอ
ดูออกว่าตากล้องคนนั้นชื่นชอบทั้งสาวน้อยและกล้องของเธอ ไม่นาน
แพรวพรรณรายก็ได้รู้จักเพื่อนใหม่อีกหลายคนที่ยิ้มล่อมตัวเพราะการ
แนะนำของตากล้องคนนั้น นวลนาถมองภาพตรงหน้าแล้วเม้มปากแน่น
ก่อนจะรีบคลายออก

มักเป็นแบบนี้เสมอ...รูปร่างออรชรสูงโปร่ง ท่าทางทะมัดทะแมง
วงหน้าเรียวที่จัดอยู่ในชั้นงดงาม ผิวขาวใสอมชมพูดูสุขภาพดี ผมยาว
สลวยสีดำสนิทเหยียดตรงถึงกลางหลังถูกรัดเอาไว้กลางกระหม่อมเพื่อ
ความคล่องตัว ดวงตานั้นเล่าก็กลมโตเป็นประกายระยับแบบคนอารมณ์
ดีอยู่เป็นนิตย์ รวมทั้งอารมณ์ขันกับกิริยาไม่ถือตัว ทำให้หม่อมหลวง
แพรวพรรณรายเป็นคนมีเพื่อนมากทั้งชายหญิงมาแต่ไหนแต่ไร

เมื่อมีคนรักมากก็ย่อมมีคนเกลียด ฉันใดก็ฉันนั้น สาวๆ หลายคน
ไม่ชอบแม่จอมเขี้ยวคนนี้ เพราะเมื่อเธอก้าวออกไปที่ใดก็มักได้รับการ
ต้อนรับอยู่เสมอ โดยเฉพาะจากบรรดาหนุ่มๆ ที่หวังจะได้ควงกับอดีต
ดาวคนะผู้ไม่เคยมีแฟน ถึงจะไม่ปรากฏว่ามีใครทำสำเร็จ แต่ความ
ชื่นชมของบรรดาชายหนุ่มซึ่งยังคงเป็นแฟนคลับเธออย่างเหนียวแน่น
ก็นำมาซึ่งความอิจฉาหรือหมั่นไส้แก่เพื่อนสาวที่อยากได้รับความสนใจ

ในลักษณะเดียวกันมิใช่น้อย

กลุ่มนักข่าวสายงานเดียวกันต่างรู้จักกันเกือบหมดแม้จะต่างสำนัก เพราะได้ร่วมงานด้วยกันหลายครั้งหลายหนจนบางคนกลายเป็นเพื่อนที่สามารถถามข่าว ฝากจองที่ หรือแบ่งปันข้อมูลกันอยู่เสมอ ทำนองน้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่า

“นั่นใครนะ?” นักข่าวรุ่นพี่สาวสวยจากหนังสือพิมพ์หัวสีที่ทรงงานให้นวลาถหันมาถาม

“หม่อมหลวงแพรวพรรณราย อัครเดโช ชื่อเพื่อนค่ะ ลูกสาวของหม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์ เพื่อนคุณแม่นวลาที่กระทรวง ปกติเพื่อนเขาทำข่าวการเมือง วันนี้บอกวามาแทนยายบัว ชิลบลงจากบางกอกใหม่ไหงคะ”

“อ้อ! มิน่า ทำทางมันใจนำคุณนะ”

“เพื่อนเขาเป็นอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้วคะ คนชอบเขาเยอะ เขาเลยออกจะหยิ่งๆ ไม่เห็นหัวใคร” ที่พูดนี้ไม่ได้นินทานะ อย่างน้อยยายเพื่อนก็ไม่เคยเห็นหัวเธอละ นัยลึกกึนใจระหว่างสองสาวผ่านมาตั้งแต่เริ่มเข้าคณะ แพรวพรรณรายจะแสดงออกเสมอว่าไม่เคยนับเธออยู่ในกลุ่ม

“อย่างนั้นเธอ ดูไม่ออกเลยว่าหยิ่ง”

“โอ๊ย! เขาเก่งคะ เดียวพี่เพ็ญก็จะเห็นเอง” คำบอกเล่าของนวลาถทำให้เพ็ญพิศุทธิ์ นักข่าวสายบันเทิงวัยยี่สิบหกปี รุ่นพี่ปรายตามองคนที่ถูกกล่าวถึงอย่างพินิจ เป็นความบังเอิญที่แพรวพรรณรายหันมาพอดี หากหญิงสาวเพียงแค่มพยักหน้าให้นิด แล้วหันไปคุยสรรวเสเฮฮากับเพื่อนใหม่เพื่อสร้างความสนิทสนมต่อ

คนที่ถูกเมินด้วยความไม่ตั้งใจและเคยชินที่ใครๆ เห็นความสำคัญอยู่เสมอ เลยซ้กจะ ‘เห็นจริง’ ตามคำกล่าวของนวลาถ

“คุณชายมาแล้ว” เสียงใครคนหนึ่งเอ่ยขึ้น ทำให้แพรวพรรณราย

หยุดคุย และหยิบแว่นตาสีใสแบบเลนส์เปลี่ยนสีได้ขึ้นมาใส่ เป็นลักษณะนิสัยในการทำข่าวของเธอแม้จะสายตาสั้นไม่ถึงร้อย แว่นอันโตเบาสบายปิดดวงตา และเปลี่ยนใบหน้าของคนใส่ไปมากโข มือเรียวยาวจัดการเปิดหน้ากล้อง เตรียมเทปบันทึกเสียงพร้อมอย่างชำนาญ

“โอ้โฮ ตัวสูงเป็นบ้า หน้ายังกับฝรั่ง หล่อผำพีทอม ครูช อีก” เสียงใครคนหนึ่งซึ่งคงจะเป็นนักข่าวหน้าใหม่ อุทานดังขึ้นอยู่ด้านหลัง แพรพวรรณรายเลยแบะปากด้วยความหมั่นไส้อีกหน

ร่างสูงใหญ่ที่ปรากฏตัวขึ้นนั้นสูงกว่าหกฟุตไปมากโข ใบหน้าคมคายมีสันเหลี่ยมเล็กน้อย บริเวณคางเห็นไรเคราเขียวครึ้ม ผมสีน้ำตาลดวงตาคมกล้ำสีฟ้าเข้มเหลือบดำดูน่าพิศวง จมูกโด่ง หน้าผากกว้าง ปากหยักบอกถึงลักษณะนิสัยเอาแต่ใจตนเอง ใบหน้าของเขายามที่เห็นว่ามีผู้สื่อข่าวและตากล้องมารออยู่เป็นจำนวนมากแทบไม่เปลี่ยนไป แต่มีรอยยิ้มนิดๆ ประดับอยู่บนริมฝีปากได้รูป เป็นใบหน้าซึ่งคนที่มีอคติส่วนตัวอยู่แล้วมองว่า ‘ยิ้มเหมือนสวมหน้ากาก’

ร่างสูงใหญ่อยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีฟ้าของอาร์มานีปล้อยชาย กางเกงยีนสีเข้มและรองเท้าหนังราคาแพง นาฬิกาสปอร์ตเป็นเครื่องประดับสุขภาพบุรุษเพียงอย่างเดียวบนเนื้อตัวน่าขำ ผมตัดสั้นใส่เจลเสยเอาไว้ ลวกๆ ไม่เป็นทรงนัก แต่คงไม่มีใครบ่นว่าไม่น่าดู สวๆ ก็คงอยากเอามือสอดใช้ผมของหนุ่มฮอตเล่น

ข้างกายเขาคือเลขานุการหนุ่มนามว่าสุรเชษฐ์ รูปร่างสูงเกือบเท่าเจ้านายและมีใบหน้าเฉยชา อยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตผูกเนกไท ชายเสื้อยัดเข้าไปในกางเกงสลัดก็กลีบเงิ่ง คาดทับด้วยเข็มขัดสีน้ำตาลเรียบร้อยบนแขนมีเสื้อนอกพาดเอาไว้ มือข้างหนึ่งถือกระเป๋าเอกสาร ใบหน้าของเขาดูเข้มงวด ใส่แว่นใส นุคลิกราวกับอาจารย์หนุ่มมากกว่าเลขฯ ส่วนตัวของนักธุรกิจ แต่หากเห็นเพียงหุ่นจากด้านหลังก็ดูคล้ายกันพอสมควร ใครๆ ที่อยากสัมภาษณ์คุณชายอัศวรัชล้วนเคยรู้จักเลขานุการ

วัยราวสามสิบปีผู้นี้ นัยว่าเขาได้รับความไว้วางใจจากเจ้านายให้ดำเนินงานหลายอย่างแทนทั้งในประเทศไทยหรือบินไปต่างประเทศ ด้วยวุฒิการศึกษาปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยชั้นนำในอเมริกา มีความเชี่ยวชาญด้านกฎหมาย และเคยร่วมงานกับบริษัทข้ามชาติหลายปีก่อนจะผันตัวมาเป็นผู้ช่วยส่วนตัวของหม่อมราชวงศ์อัศวราช ลือกันไปว่า รายได้ของเขาเทียบเท่ากับผู้บริหารระดับสูงของบริษัทใหญ่ๆ นั้นเลยทีเดียว

ผู้ติดตามนอกเหนือจากนั้นคือ คนขับรถยนต์ไทยแท้ผิวเข้มหน้าตายในชุดฟอร์ม ท่าทางไม่ชอบพูด และเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของบริษัทที่ออกไปรับเจ้านายใหญ่

“คุณชายคะ ได้ข่าวว่าคุณชายกำลังเจรจาซื้อที่ดินที่กระบี่เพื่อสร้างรีสอร์ทเพิ่มใหม่มั้ยคะ?” นักข่าวสาวรายหนึ่งยื่นไมค์เข้าไปถามเมื่อร่างสูงเดินผ่านมายังบริเวณที่รออยู่

“ต้องถามสุรเชษฐ์ เขาเป็นคนติดต่อ” เจ้านายกลับบัยให้ลูกน้องเสียอย่างนั้น โบหน้าคมสันกวาดมองผู้คนรายล้อมเพียงลวกๆ โดยที่เท้ายังคงก้าวไปข้างหน้า

“คุณสุรเชษฐ์ว่ายังไงคะ?”

“พวกคุณเอาข่าวมาจากไหนกันครับ?”

“สายของเราให้ข่าวมา เป็นโครงการใหญ่แค่ไหนคะคุณชาย?”

“น่าจะไม่ใช่ใหญ่นักหรอกมัง?”

“จริงรีเปล่าคะที่มีข่าวว่าที่ดินผืนนั้นไม่ใช่ที่ดินปกติ?” แพรพรรณรายตั้งคำถามบ้าง เสียงของเธอใส่งิ่ง ค่อนข้างดัง ดึงความสนใจของคนถูกถามให้ก้มลงมองวงหน้าเรียวในกรอบแว่นอันโตที่เลนส์เปลี่ยนเป็นสีฟ้าเพราะแสงแดด จนมองไม่เห็นดวงตาของนักข่าวสาวมากนัก เห็นแต่จมูกโด่งเล็กเป็นสันสวย ปากแดงเรื่อเหมือนกลีบดอกไม้ชุ่มชื้น และเม็ดเหงื่อเล็กๆ บนหน้าผากโค้งมนเนียนละเอียด

“ไม่ปกติยังไงครับ?”

“เพราะคนที่ครอบครองอยู่เป็นนักการเมืองท้องถิ่นของกระบี่
ใช้มั้ยคะ?”

“ผมไม่รู้เหมือนกัน ผมซื้อผ่านนายหน้า ยังไม่มีเวลาดูรายละเอียด”

“คุณชายจะบอกว่าซื้อที่ดินผืนนั้นโดยที่ไม่รู้จักเจ้าของตัวจริง
หรือคะ?”

“ผิดด้วยหรือ ผมเป็นนักธุรกิจ ไม่ค่อยสนิทกับคนในพื้นที่” เสียง
หัวตอบอย่างอารมณ์ดี

“ไม่ผิดหรอกค่ะ แต่ดิฉันได้ยินมาว่าที่ดินติดต่อบริเวณนั้นมี
ชาวบ้านหลายรายโดนจับข้อหาบุกรุกพื้นที่ป่าสงวน” คำถามของเธอ
ทำให้ขบวนเดินเหมือนจะหยุดชะงักเล็กน้อย นักข่าวคนอื่นรีบยื่นไม้
เข้าไปใกล้โดยไม่ปล่อยให้โอกาสผ่านไป แสงแฟลชจากกล้องเป็น
ประกายแวววาบไม่ขาดระยะ

“คุณต้องการจะถามอะไรผมกันแน่?” ตาคมกล้ำสีฟ้าเข้มลดลง
มองป้ายชื่อของเธอ แต่บัตรประจำตัวผู้สื่อข่าวพลิกลงทำให้มองไม่เห็น
ชื่อ นอกจากชื่อหนังสือพิมพ์บางกอกไทม์ที่อยู่อีกด้านของบัตร

“คุณชายเป็นเจ้าของกิจการที่มีชื่อเสียงมากขึ้นทุกทีของกระบี่
แถมคุณชายยังได้เป็นเจ้าของกาสิโนบนเกาะในทะเลอันดามันของ
ประเทศเพื่อนบ้าน” หญิงสาวพูดถึงข้อมูลที่ทำให้ผู้สื่อข่าวในที่นั้นถึง
กับหันไปมองหน้ากันเอง เพราะไม่มีใครเคยรู้ว่าหม่อมราชวงศ์อัศว
เปิดกาสิโน นอกเหนือจากโรงแรมและรีสอร์ทบนเกาะส่วนตัวที่กระบี่

โดยเฉพาะเจ้าของสถานกาสิโนซึ่งก้มลงมองเธอด้วยความพิศวง
แน่ใจว่าเขาไม่เคยให้ข่าวกับใครในเรื่องดังกล่าว

“คุณได้ข่าวมาผิดแล้วมั้ง” เขาพูดเป็นเสียงปฏิเสธอย่างไม่ยี่หระ

“ดิฉันเพิ่งเดาเอานะคะ” เธอยิ้มหวาน “แน่นอนว่าการเตรียมตัว
ขยายกิจการของคุณชายต้องได้รับความสนใจจากสื่อ เพราะธุรกิจการ

ท่องเที่ยวเป็นภาคงานที่มีความสำคัญกับโครงสร้างของรัฐ ทั้งรายได้
จากนักท่องเที่ยวกับการจ้างแรงงานในท้องถิ่น”

“คุณตอบไม่ตรงคำถามนะ สวาน้อย” เสียงหัวลดลงต่ำเหมือน
กำลังหยอกเย้า

‘สวาน้อย’ เข้มปากนิดหนึ่งอย่างหงุดหงิด เห็นงานนี้แว่นตา
ของเธอจะไม่ทำให้เธอดูแก่ขึ้นจนได้รับความเชื่อถืออย่างเคย หรืออีกที่
หมอนี้ก็ตั้งใจจะล้อเล่นกับเธอ

“ดิฉันเชื่อว่าโครงการของคุณชายจะได้รับความสนใจจากหลาย
ฝ่ายมากค่ะ เท่าที่ทราบมาที่ดินผืนนั้นกว้างเกือบพันไร่ ถ้าเป็นไปได้เรา
อยากขอทำสกุ๊ปพิเศษ”

“เพราะอย่างนั้นหรือ คุณเลยอ้างเรื่องการบุกเบิกพื้นที่ป่าสงวนขึ้น
มา?” คำถามของเขาทำให้เกิดความเจ็บขื่นหลายวินาที เพราะถึงสีหน้า
ของอัครราชจะยังปกติและมีรอยยิ้มนิดๆ แต่น้ำเสียงของเขาฟังออกว่า...
ประหลาดใจ

“มิได้ค่ะคุณชาย ดิฉันเพิ่งแต่เปรยขึ้นมาเท่านั้น เพราะที่ดินของ
คุณชายอยู่ในบริเวณล่อแหลม คงมีคนให้ความสนใจมาก” แพรวพรรณ
รายตอบเสียงหวาน แม้ในใจจะหัวเราะยินดีที่เห็นท่าที่ผิดปกติกี่แทบ
ไม่มีใครจับได้ของเขา

“นั่นสินะ แต่ผมยังไม่มีแพลนไปรโมตโครงการ พวกคุณคงต้องรอ
ไปก่อน” เขาก้าวเดินต่อเพื่อจะเข้าไปในออฟฟิศโดยหมดความสนใจกับ
นักข่าวที่กลุ่มรุมอีกต่อไป

“คุณชายคะ ข่าว่า คุณชายเพิ่งกลับมาจากอเมริกา แต่ตอนอยู่ที่
นู่นมีคนเห็นคุณชายควงกับนางแบบจากอิตาลี ที่ชื่อเรโอโดรา เป็น
ความจริงรีเปล่าคะ?” เพ็ญพิศุทธิ์ถามบ้างก่อนที่ร่างสูงใหญ่จะเข้าไปใน
ออฟฟิศ

“ผมไม่สนใจจะตอบคำถามส่วนตัว”

“เอาละครับทุกคน คุณชายเพิ่งเดินทางมาถึง แถมยังต้องเข้ามาทำงานต่อ วันนี้พอเท่านี้ก่อนนะครับ” สุรเชษฐภักดิ์ให้ร่างสูงใหญ่เดินเข้าไปข้างใน แล้วยกมือขึ้นเป็นทำนองว่าการสัมภาษณ์จะสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้

“พวกคุณเข้าไปตีมน้ำทานขนมกันในห้องรับรองด้านหน้านี้ได้ ผมจะให้พนักงานจัดไว้ให้ แต่เสร็จแล้วขอให้กลับเลยนะครับ เพราะคุณชายอัครต้องการเวลาส่วนตัว”

“ได้ข่าวว่าคุณสุรเชษฐภักดิ์ร่วมงานกับคุณชายอัครมาได้เกือบสี่ปีแล้ว ทำงานกับคุณชายเป็นยังไงบ้างคะ?” คำถามของแพรวพรรณรายช่วยดึงตัวชายหนุ่มเอาไว้ เขาหันมามองเธอนิดหนึ่งด้วยดวงตาเฉยชาแต่ยังอุตสาห์ตอบคำถาม

“ดีมากครับ”

ตอบเหมือนไม่ได้ตอบ หญิงสาวเกือบส่ายยิ้ม ถึงจะไม่เคยมาสัมภาษณ์งานแบบนี้สัก แต่แพรวพรรณรายทำการบ้านของเธอมาดีเสมอ เห็นจะจริงอย่างที่ใครๆ บอก เรื่องที่นายเลขาฯ คนนี้หยิ่งสะบัด ถึงจะไม่อยากให้สัมภาษณ์ แต่บุคลิกนิ่งขรึม สุภาพเสมอต้นเสมอปลายของเขาทำให้นักข่าวเกรงใจจนไม่มีคนเขียนข่าวในทางเลวร้าย นอกจากลือกันในวงในเท่านั้น

ดูอย่างตอนนี้ที่เขาเสนอจะเลี้ยงขนม ซึ่งหากใครเคยติดต่อกับเขาก็จะรู้ว่าสุรเชษฐภักดิ์ไม่เคยเปิดเผยว่าเจ้านายตัวเองจะเดินทางไปไหนบ้าง พนักงานของบริษัทจะไม่ยอมให้นักข่าวหน้าไหนก็ตามที่ไม่ได้นัดไว้เข้าไปรบกวนออฟฟิศ ปล่อยให้หรือเป็นเจ้าของไม่มีศาลกันอยู่อย่างข้างนอกนี้ แต่เมื่อนักข่าวมาออกกันอยู่เต็มก็อุตสาห์ดูแล ซึ่งเหมือนจะบอกเป็นนัยๆ ว่า ก็ผมไม่ได้บังคับให้พวกคุณมา หากเมื่อมาแล้วก็จะดูแลให้ อย่างนี้คงไม่มีใครกล้าบ่นแน่

“ถ้าอย่างนั้นคุณสุรเชษฐภักดิ์คงรู้เรื่องสาว ๆ ของคุณชายบ้างนะสิคะ

ตอนนี้ใครๆ ก็สนใจเจ้านายของคุณ เพราะท่านเพิ่งเป็นที่รู้จักได้ไม่นาน
แถมยังเป็นโสด ถือเป็นหนุ่มเนื้อหอมเชียวนะคะ”

“คุณชายอัศวชอบเป็นนักธุรกิจมากกว่าครับ ท่านไม่ชอบเป็นชาว
ผมหวังว่าพวกคุณคงจะให้เกียรติถ้าท่านไม่ต้องการเปิดเผยชีวิตส่วนตัว
ขอตัวก่อนนะครับ” ตีแสกหน้าผู้สื่อข่าวด้วยน้ำเสียงสุภาพเรียบร้อยเสรีจ
ร่างสูงก็เดินหายไปข้างใน ปล่อยให้กลุ่มที่ยืนคอยมานานสองนานแต่ได้
สัมภาษณ์ไม่มีที่น่าที่บ่นอุบ

“เพื่อน เธอรู้ได้ยังไงนะ เรื่องการบุกรุกที่ดินป่าสงวน เป็นความ
จริงรีเปล่า?” นวลนาถปราดเข้ามาถามเมื่อเห็นเพื่อนสาวปิดหน้ากล้อง
ถอดแว่นเก็บ และทำท่าจะกลับก่อนคนอื่น

“ถ้าเรื่องของชาวบ้านคนอื่นนะจริง ถ้าเรื่องคุณชายอัศวรีนะ ฉัน
ไม่รู้หรอก”

“เดี๋ยวสิ จะกลับแล้วเหออ ไม่เข้าไปกินขนม คุยกันข้างในก่อน”

“อืม” ตอบอย่างนั้น แต่ยังมีเวลาแลกเปลี่ยนนามบัตรด้วยรอยยิ้ม
สดใสบ้างตากลิ้ง และนักข่าวสองสามคนที่เธอผูกมิตรไว้ก่อนหน้า
แล้วหายตัวออกจากบริเวณนั้นอย่างรวดเร็วก่อนใครเพื่อน

“นวลคิดว่ายังไง เรื่องที่เพื่อนเราพูดมีมูลรีเปล่า?” เพ็ญพิศุทธิ
เดินเข้ามาถามเมื่อเห็นแผ่นหลังของร่างปราดเปรี้ยวหายไปไวๆ

“ก็น่าจะมีมูลนะคะ ยายเพื่อนเขาเรียนเก่ง ชาวเขาดี แถมยัง
รู้มากด้วย ไม่อย่างนั้นคงไม่ถูกทาบทามให้ทำงานกับหนังสือพิมพ์ใหญ่
ขนาดนั้นตั้งแต่เรียนยังไม่จบดีหรอกคะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดี พี่จะได้ส่งเรื่องให้คนที่รับผิดชอบตอนกลับ
สำนักงาน”

“พี่เพ็ญเชื่อว่าคุณชายอัศวรีจะง้อซื้อที่อย่างที่ยายเพื่อนว่าจริงๆ
เหออคะ?” สีหน้าของนวลนาถบอกว่าไม่เชื่อ ที่พูดแบบนี้เพราะเธออยู่ใน
แวดวงไฮโซ แม้คุณหญิงงนงนภัส อรรถเศรษฐ์ ผู้เป็นมารดาจะไม่ใช้

ประเภทผู้ดีเก่าที่ยังคงมีพร้อมเช่นวันวาน หากทุกข์ของคนรวยที่ต้องรักษาหน้าทำให้ยังคงรู้เรื่องราววงในอยู่เสมอ

สาเหตุแห่งความกินใจของเพื่อนร่วมสถาบันและคณะอีกอย่างหนึ่งนั้น ก็เพราะแพรวพรรณรายเข้าใจว่ามารดาของนวนนาถต้องการจะเข้าไปเกี่ยวข้องเป็นคนในครอบครัว ‘ก็ถ้าใช่แล้วจะทำไม่ บ้านเราไม่ได้เลวเกินกว่ารังเกียจตรงไหน’

คุณหญิงนงนัสเคยเล่าว่า ‘คุณชายอัศวราช ลูกชายคนเดียวของหม่อมเจ้าอัศวราชินะเป็นผู้ดีจริง บ้านนี้สมบัติพัสถานมหาศาล แต่รุ่นพ่อท่านไม่ทรงยุ่งกับคนแวดวงเดียวกันมากตั้งแต่ออกห่างจากภรรยาของคุณชายพงศ์จักร์ เลยไม่ค่อยมีคนรู้จัก นอกจากพวกผู้ดีแท้ด้วยตัวเอง ท่านทรงสมรสไปกับผู้หญิงอเมริกันด้วย พอท่านสิ้น ภรรยาท่านก็แต่งงานใหม่กับนักธุรกิจใหญ่ชาวอเมริกัน ไม่มีลูกเต้าด้วยกัน คุณชายคนเดียวเลยได้รับมรดกทั้งสองทาง ใครจับได้ละสบายไป’

ก็ถ้ารวยถึงขนาดนั้น จะทำเรื่องเสื่อมเสียทำไม นวนนาถเองก็โซ่วว่าจะไม่รู้เรื่องทางบ้านของแพรวพรรณราย

‘ท่ายายเพื่อนจะอยากเรียกร้องความสนใจ จับคุณชายแทนพี่สาวชะละมัง?’

“เราบอกเองไม่ใช่หรือว่าชาวเขาน่าจะมีมูล ชาวใหญ่ขนาดนี้ต้องรีบตามให้ทัน ไม่งั้นข้อมูลไม่ครบก็ผิด คนอื่นฉวยไปกินก่อนนะสิ ถ้าช้าก็โดนตัดหน้าจนเล่นข่าวไม่ทัน”

“กลัวจะเสียเวลาไปเท่านั้นนะสิคะ” คำตอบสะบัดๆ ของนวนนาถทำให้นุ่นพี่ปรายตามามองแวบหนึ่งด้วยสายตาเหมือนหน่ายๆ

“จะเป็นนักข่าว ต้องมีจินตนาการแล้วก็สนใจเรื่องรอบตัวมากหน่อย ไม่ใช่เอะอะอะไรก็เสียเวลา อย่างนี้จะหาอะไรมาทำข่าวได้ ดูอย่างเพื่อนเราสิ ขนาดทำข่าวการเมืองแท้ๆ แค่มำทำงานแทนเพื่อนยังดูว่ามีแวว”

คำเปรียบเปรยเพื่อช่วยให้อะระตีหรือรันทำให้คนฟังเฝ้าปากแน่น ก่อนจะรีบคลายออก ถ้าเป็นคนอื่นนวนลาก็คงจะแสดงท่าทีบางอย่าง ไล่แล้ว หากเพ็ญพิศุทธิ์จะไม่ใช่ลูกสาวเจ้าสัวใหญ่ และได้รับการ ทาบตามให้เป็นผู้ประกาศข่าวจากสถานีโทรทัศน์แห่งหนึ่ง ทั้งตำแหน่ง ในหนังสือพิมพ์หัวข้อก็มีคอนเนกชันดีกับเกือบทุกฝ่าย เป็นคนทรงงาน และสะพานสู่ความก้าวหน้าในอาชีพที่ดีที่สุดเท่าที่นวนลางจะหาได้

แต่ทำไม...จะต้องเอาเธอไปเปรียบเทียบกับแพรวพรรณรายด้วย อยากได้มันนักก็ไปจ้างมันมาสิ!

“พี่สอนเพราะอยากให้เราทำงานเป็นเร็วๆ เพราะต่อไปต้องฉาย เดี่ยวแล้ว” คนพูดรู้ดีเมื่อหันมาเห็นสีหน้าเด็กใหม่ที่ตนสอนงาน เพ็ญ-พิศุทธิ์ไม่ใช่คนโง่ และรู้ว่าการมีมิตรย่อมดีกว่าสร้างศัตรู

“นวลรู้ค่ะ ไม่ได้โกรธหรอก ขอขอบคุณที่แนะนำค่ะ”

“เราแววดีที่สุดในรุ่นเดียวกันในฉบับแล้วนี่ พี่ต้องเคียวหน่อย” เมื่อตำหนิแล้วก็ต้องชมเชย จนสีหน้าของรุ่นน้องดีขึ้น

รถญี่ปุ่นคันเล็กสีขาวคลานผ่านรั้วคอนกรีตซึ่งสูงประมาณ สองเมตรจนมองเห็นเพียงยอดเรือนไทยสูงลิบๆ ขึ้นมาในดงหมู่ไม้เท่านั้น เข้ามาจอดในโรงรถของบ้านเรือนไทยหมู่กว้างขวางมีซานเรือนเชื่อมถึงกัน อาณาบริเวณโดยรอบเต็มไปด้วยแมกไม้หนาพรวนให้ร่มเงาเขียวครึ้ม ส่วนใหญ่ล้วนแล้วแต่เป็นพันธุ์ไม้ไทยทั้งสิ้น

แพรวพรรณรายลงมาจากรถ หิ้วของพะรุงพะรัง โดยมีเด็กในบ้าน นามพุทธรองยิ้มกว้างมารอรับและช่วยแบ่งสัมภาระไปหิ้ว

“คุณเพื่อนกลับมาเร็วนะคะวันนี้”

“ฮือ ต้องเขียนคอลัมน์นะ รู้สึกว่าจะเป็นหวัดแดดด้วย”

“เดี๋ยวพุทธรองชงน้ำมะนาวร้อน กับหายาให้” แม่พุทธรองบอก สูตรที่ได้รับการบอกเล่ามาจากลออศรี

ลออศรี คือน้องเลี้ยงของคุณลดาว์ลีย์...มารดาของแพรวพรรณราย ซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว แต่ลูกสาวสองคนและหลานสาวหนึ่งคนของคุณชายพงศ์จักร์ล้วนเรียกเธอว่า ‘แม่ศรี’ แม่ศรีสั่งสอนทั้งเด็กรับใช้ในบ้านและหลานสาวซึ่งเธอรักเหมือนลูกสาวทุกคนให้เป็นแม่ศรีเรือน ครบสูตรทั้งมารยาท อาหารคาวหวาน งานบ้าน งานเย็บปักถักร้อยแม้กระทั่งการจัดดอกไม้

ในจำนวนหลานสาวสามคน ดูท่าแพรวพรรณรายจะเป็นผลงานที่แย่มากที่สุด แม่พูดกรองยั้งน่าจะเก่งกว่า

หากถึงจะไม่เอาไหนในสายตาของลออศรี แต่เทียบกับสาวสมัยนี้แล้วยังต้องถือว่าแพรวพรรณรายนั้นอยู่ในขั้นดีมาก โลกภายนอกดูสวยงามจนสาวๆ เลิกสนใจศิลปะในการเป็นแม่บ้านเพื่อคุมเรือน แต่บ้านเรือนไทยในสวนหลังนี้ เวลาดำเนินไปอย่างเชื่องช้า เพราะลออศรีไม่เคยยอมปล่อยปลະละเลยให้หลานสาวด้อยกว่ามาตรฐานของเธอ

“ขอแค่ยกทัพอมั่ง อยากรนอนเลย เผื่อค่ำๆ จะลุกขึ้นมาทำงาน” หญิงสาวบอกแล้วก้าวขึ้นบันได มือเรียวเกาะราวลูกทรงบ่งบอกว่าคงจะเหนื่อยจริงๆ เพราะปกติเจ้าตัวมักเดินตัวปลิว

“คุณชายมีแขกด้วยค่ะ”

“หืม ใครมากันล่ะ?”

“ผู้ว่าราชการจังหวัดกระบี่ค่ะ ท่านขึ้นมากกรุงเทพฯ เลยแวะมาเยี่ยมคุณชายจักร์ คุณชายยังบอกคุณศรีว่าถ้าคุณเพื่อนกลับเร็วจะได้ให้ไปกราบ”

“จั้นหรือ ไปก็ได้ คงจะไม่เสียเวลาเท่าไหร่นะมั่ง จั้นชงน้ำมะนาวร้อนมาด้วยก็ดี” หญิงสาวเปลี่ยนใจ ไม่ใช่เพราะอยากพบกับแขกของบิดา แต่เพราะหน้าที่การทำงานทำให้การสร้างคอนเนกชันและรู้จักบุคคลสำคัญในระดับต่างๆ เป็นเรื่องจำเป็น

“อ้อ ในถุงมีข้าวเหนียวมูนกับมะม่วงด้วย ซื้อมาจากสี่ลม เจ้านี้

อร่อย เห็นแม่ศรีป็นอยากกิน ปีนี้มะม่วงดอกร่วงหมดไม่พอกิน ซื้อมาหลายกล่อง แบ่งลงไปข้างล่างด้วยนะ”

คำบอกเล่านั้นทำให้พุตกรองก้มหน้าลงยิ้มอย่างเอ็นดู ถึงจะปราดเปรี้ยวจนล่อศรีเวียนหัว แต่น้ำใจของแพรวพรรณรายนั้น คือการนึกถึงคนในบ้านทุกคนอยู่เสมอ ไม่เว้นแม้กระทั่งข้าเก่าเต่าเลี้ยง โดยเฉพาะแม่ศรี ซึ่งทุกคนรู้ดีว่าทั้งลูกสาวและหลานสาวของคุณชายพงศ์จักรรักเธอเหมือนแม่แท้ๆ

“คุณชายอยู่ที่ห้องนั่งเล่นติดระเบียงนะคะ”

“ขอบใจ” กล่าวเสร็จก็เดินจากไปด้วยที่ทากระฉับกระเฉงขึ้น ปล่อยให้พุตกรองแยกของที่หิ้วมาเอง

บ้านหลังที่เคยรื่นรมย์ บัดนี้เงียบลงมากเพราะพราวพิลาศแต่งงานและอาศัยอยู่กับสามีของเธอที่โรม ประเทศอิตาลี ปีหนึ่งจะมาหาบิดาสองครั้ง และทำนบินไปหาเธอบ้าง ส่วนพิชญดาร่า หรือเพลิน ลูกพี่ลูกน้องของแพรวพรรณราย ที่เป็นลูกสาวคนเดียวของหม่อมราชวงศ์พันธุวัติ น้องสาวแท้ๆ ของคุณชายจักร ไปเรียนต่อโทที่ชิคาโก สหรัฐอเมริกา เหลือแต่แพรวพรรณรายทำงานทันทีหลังเรียนจบ โดยอ้างว่า

‘เรียนโทเมื่อไหร่ก็ได้ค่ะ ความจริงการเรียนโทที่ได้ประโยชน์ที่สุด จะต้องมีประสบการณ์ทำงานแล้วบ้าง ส่วนเพลินนะเขาอยากเป็นอาจารย์ ต้องรีบเรียนให้จบดอกเตอร์เร็วๆ เพื่อนขอทำงานสักปีสองปีแล้วค่อยคิดเรื่องเรียนต่อ’

งานในการเป็นนักข่าวหน้าใหม่ถึงเวลาไปมากกว่าที่คิด เพราะแพรวพรรณรายต้องเดินทางบ่อยเนื่องจากเธอเรียนจบในช่วงฤดูหนาวเสี่ยงพอดิ อีกทั้งเจ้าตัวกำลังไฟแรง แถมล่าสุดยังรับงานเขียนบทความเพิ่มขึ้น ดังนั้น ถึงจะยังปราดเปรี้ยวสดใสเหมือนเดิม แต่เวลาออกต่างจังหวัดที่กลับมาตัวดำ ล่อศรีเป็นคนเดียวที่ป็น

‘งานอื่นมีตั้งเยอะแยะไม่ทำละคะ เป็นผู้หญิง ไปไหนมาไหนบ่อยๆ คุณชายเป็นห่วง’ ความจริงคนพูดเป็นห่วงมากกว่าคุณชาย

‘ต้องช่วยกันหาเงินค่า ถ้าเพื่อนอยู่บ้าน แม่ศรีจะเลี้ยงไหวหรือ?’

‘โธ้ย! ตัวเท่านั้นจะเปลืองอะไรนักหนา’

‘เปลืองสิคะ เงินเดือนเด็กจบใหม่ชนิดเดียว ซื้อกระเป๋าใบเดียว บางที่ยังไม่พอ’ นอกจากพูดแล้วยังทำหน้าที่เชิงสุดชีวิต เป็นที่รู้กันว่าแพรวพรรณรายใช้เงินเก่งที่สุดในหมู่พี่น้อง เธอไม่ชอบซื้อของมากมายเหมือนสาวๆ รุ่นเดียวกัน แต่ชอบใช้ของดี ไหนจะชอบท่องเที่ยวไปทั่ว ดังนั้นแม้จะมีรถประจำตำแหน่งที่บิดาซื้อให้เป็นรางวัล ไม่ต้องผ่อนรถเหมือนใครๆ แต่เงินเดือนก็ใช้แค่ชนเดือนทุกที ขึ้นไม่รับงานพิเศษด้วยมีหวัง ‘กรอบตาย’

‘เพิ่งเริ่มงาน ทำไมต้องออกต่างจังหวัด’ แม่ศรีอีกนั่นแหละไม่พอใจ

‘จะได้เพิ่มประสบการณ์ไงคะ เจ้านายจะได้รักที่เราสูง้าน’

แม่ศรีหารู้ไม่ว่าส่วนหนึ่งเป็นแค่ข้ออ้างที่จะออกไปทะเลนอนๆ เท่านั้น เพราะทุกครั้งไปของงานลักษณะนั้น คเชนทร์ต้องทำหน้าที่ดูหรือระอาใจทุกที่ไปที่นั่นกับนางสาวไฟแรงเดินไปขอเคสออกต่างจังหวัดที่โต๊ะสำหรับนักข่าวหญิงนั้น ความปลอดภัยสำคัญที่สุด หากยังไม่เชี่ยวชาญหรือไม่มั่นใจว่าจะไม่มีอันตราย ไม่มีใครอยากมอบหมายงานที่ต้องไปตรากตรำลุยๆ ให้กับนักข่าวหญิง แถมเธอยังเป็นลูกสาวของคุณชายจักรหลายคนย่อมรู้และเกรงใจบิดาของเธอ

‘รับมาแล้วก็ใช้งานให้คุ้มสิคะ ไม่งั้นเพื่อนจะไปสมัครหนังสือพิมพ์คู่แข่ง ก่อนหน้านี้อีกี่ปีก็ทำงานมาแล้วตั้งนาน ถือว่าทำงานจะครบปีแล้ว’ เมื่อโดนดู จอมเฮี้ยวก็นั่งหาทางไปเรื่อย ไม่ได้หมายความว่าอย่างที่พูดหรอก

เพราะเมื่อ บ.ก. โมโหก็จะทำหน้าที่บั้งไล่ว่า ‘ก็ไปสิ เกิดอะไรขึ้น

รับผิดชอบไม่ไหวหรอกนะ’

‘โอ้ บ.ก. ชา...’ คำว่า ชา ลากยืดยาว เมื่อพูดไม่สำเร็จก็จะเปลี่ยนเป็นลูกอ้อนสารพัดแทน พร้อมสัญญาสัญญาต่างๆ มากมาย เดือนแรกๆ นั้นไม่มีใครไว้ใจ เธอต้องออกไปกับเอกลักษณ์ นักข่าวอาวุโสรุ่นพี่ที่ทรนงานมาตั้งแต่สมัยฝึกงาน แต่หลังจากดูแลไปสักพัก แม้แต่เอกลักษณ์เองก็ค่อนข้างเชื่อมือเธอ

‘น้องเพื่อนเอาตัวรอดได้ เก่งทุกอย่าง มีแต่คนชอบ’

‘แถมหน้าตาายังสวยน่ารักขนาดนั้น ฉันไม่สบายใจนักหรอกนะผู้หญิง ถึงยังงี้ก็เสี่ยง’ คเซนทร์แย้ง

‘ถือว่าเป็นข้อดีอย่างหนึ่งไงครับ ใครเห็นหน้าใสๆ ก็อยากใจอ่อนแล้ว แต่น้องเพื่อนเขี้ยวเล็บเต็มตัวเขี้ยวครับ แกรมพกปืนด้วย คงเอาตัวรอดได้’ ครั้งแรกที่เห็นปืนที่รุ่นน้องสาวพกไปออกงานด้วย เอกลักษณ์ถึงกับตกตะลึง แพรวพรรณรายบอกว่า ‘พี่เขย’ ชื่อเอาไว้ให้ป้องกันตัว

ฟังครั้งแรกก็งุนงง ว่าพี่เขยชนิดไหนจะชื่อปืนให้น้องเมียป้องกันตัว จนกระทั่งรู้กันนั่นแหละว่า พี่เขยคนที่ว่าเป็นนักธุรกิจใหญ่ในประเทศต้นกำเนิดมาเพื่อย่างอิตาลี แกรมยังรวยไม่รู้เรื่อง ใครๆ เลยเลิกสงสัยไป

แต่ถึงจะได้ออกไปทำงานภาคสนามบ่อยกว่าคนอื่น จนสร้างผลงานได้เร็วกว่านักข่าวหน้าใหม่รุ่นเดียวกันมาก คเซนทร์ก็ยังเข้มงวดกับงานของสาวน้อยคนนี้อยู่เสมอ ด้วยเจตนากรรมที่เจ้าตัวกับผู้ใหญ่รู้กันดี

‘มีความสามารถดี ทรนเอาไว้ เพื่อวันหน้าจะได้มารับตำแหน่งแทน’

ร่างโปร่งออรชรเดินไปล้างมือล้างเท้าที่ห้องน้ำ และล้างหน้าด้วยน้ำเย็นจนรู้สึกสดชื่นขึ้นมาก จากนั้นจึงซับผิวดูด้วยผ้าขนหนูผืนเล็กหอมกรุ่นกลิ่นแดดและน้ำยาปรับผ้านุ่มจนหน้าผ่องกระจ่างตา ก่อนจะ

เดินไปสมทบกับบิดาที่ห้องนั่งเล่นโดยไม่แต่งหน้า

“คุณพ่อคะ” หญิงสาวเรียกเสียงเบา ทำให้บุรุษวัยเดียวกันสองคนหันมามอง หม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์ยิ้มให้ลูกสาว แล้วพยักหน้าให้เดินเข้ามาในห้อง

“ท่านผู้ว่าฯ จรัล ท่านเป็นเพื่อนร่วมรุ่นสมัยเรียนปริญญาตรีกับพ่อ ไม่ค่อยได้เจอกันเพราะย้ายบ่อยๆ ตอนนี้ประจำอยู่ที่กระบี่ มาไหว้คุณอาชะลิฎก์” บอกลูกสาวน้ำเสียงนุ่มนวล ซึ่งเดินมาใกล้แล้วก้มศีรษะลงไหว้อย่างอ่อนช้อย พร้อมรอยยิ้มน่ารักสดใส จนจรัลเขม่นมองอย่างเอ็นดู

“นี่ลูกสาวคนเล็ก แพรพวรรณราย น้องเพื่อน”

“คนนี้ใช่มั๊ยที่ว่าเป็นนักข่าว”

“ใช่ เปรี้ยวอย่างกับอะไร นิสัยเหมือนแม่เขา” คุณชายจักรหันมามองลูกสาว น้ำเสียงอ่อนระอา แต่สีหน้าบอกชัดถึงความสนิทสนมหน้าต่อหน้าคนเดียวที่ยังอยู่ร่วมบ้านในขณะนี้

“หน้าตาก็คคล้ายด้วยนะ แต่เหมือนทั้งพ่อทั้งแม่” ผู้ที่เคยเป็นเพื่อนมาตั้งแต่รุ่นหนุ่มย่อมจำได้ถึงคุ้รักตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยอย่างคุณชายพงศ์จักร์และคุณลดาวลัย

“เห็นแล้วคิดถึงท่านอัศววิทย์ แต่งงานใกล้ๆ กัน ตอนนี้คุณชายอัศวมาอยู่เมืองไทยมากขึ้น เดือนก่อนยังเจอกันที่งานเลี้ยง” จรัลเล่าสายตาของคุณชายพงศ์จักร์บอกความสนใจ ส่วนลูกสาวแอบเบะปากหมั่นไล่! ขนาดอยู่บ้านเราเอง ยังอุตส่าห์มีคนพูดถึงอีก!

เพราะอคติมานาน ถึงจะเลิกสนใจเรื่องของเขาเมื่อเกือบปีครึ่งแล้ว แต่แพรพวรรณรายก็ไม่อยากได้ยินใครพูดถึงบุรุษหนุ่มผู้นี้ เพราะยามนั้นดูใครๆ จะเห็นใจเขาที่พรวราพิลาศแต่งงานกับคนอื่น

มีแต่แพรพวรรณรายที่รู้ดีว่าเขาไม่ได้รู้สึกอะไรหรอก คงจะดีใจเสียอีกที่สามารถทำตัวเสเพลได้ต่อ

เธอไม่ได้เดา...เพราะพรราวพิลาศมากระซิบแล้วว่า สาเหตุที่หม่อมราชวงศ์อัศวินชอบขอมันกับพี่สาวของเธอสมัยที่หญิงสาวยังเรียนหนังสืออยู่ ก็เพื่อให้ รอสส์ ฟอล์คเนอร์ พ่อเลี้ยงเจ้าของกิจการเทเลคอมในชิคาโกเลิกงุ่นงายกับชีวิตส่วนตัวและหาสาวมาyardเยียดให้เขาเท่านั้น

ความไม่พอใจเกิดขึ้นเพราะเมื่อพี่สาวจะถูกบังคับให้แต่งงานกับคนที่ไม่เคยพบหน้ากันตั้งแต่ยังแบเบาะ เปรียบไปก็เรียกว่าไม่เคยพบกันเลยนั่นแหละ หากเมื่อครั้งที่พรราวพิลาศเพิ่งเรียนจบใหม่ๆ อยู่ๆ คุณชายอัศวินก็ให้หนายความมาติดต่อหม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์ สอบถามว่าท่านยังคงต้องการให้มีการแต่งงานเกิดขึ้นหรือไม่

คนบ้าอะไรอย่างนั้น ตัวเองไม่อยากจะถูกบังคับแต่งงานแต่กลับมาบังคับคนอื่น ทั้งที่ก่อนหน้านี้ก็ไม่เคยมีที่ท่าจะสนใจข้อตกลงในรุ่นพ่อซึ่งหวังจะให้สองตระกูลเกี่ยวดองกัน และแทนที่จะมาหาด้วยตัวเองกลับใช้หนายความมาถาม

พี่สาวของเธอไม่อยากจะแต่งงานเพราะต้องการเรียนต่อ แต่คุณชายจักร์เห็นว่าควรพาไปกระบี่เพื่อตกลงกันให้เป็นเรื่องเป็นราว ความน้อยใจทำให้พรราวพิลาศหนีไปอีตาลีจนเสียท่าซานโตร กัสซีนี สามีมของเธอในตอนนั้น การคลุมถุงชนในยุคดึกดำบรรพ์นั้นจึงสิ้นสุดลง

ขณะที่พี่สาวหนีไป แพรวพรรณรายโมโหที่บิดาจะบังคับให้พรราวพิลาศแต่งงาน จึงสืบเรื่องของอัศวิน และรับรู้ว่าเขาเคยใช้ชีวิตสุดเหวี่ยงเจ้าสำราญเช่นไร วิสัยไม่ชอบชายเจ้าชู้ ถึงจะมีเงินมากก็คงจะทำให้พี่สาวของเธอเข้าใจจนน้ำตาเซ็ดหัวเขา ทำให้แพรวพรรณรายเคยร่วมมือกับพิชญดาราล่องงานคุณชายแบบแฝงๆ ด้วยการข่มขู่เขาต่างๆ นานา

มาตรวจการที่พรราวพิลาศคลาดกับคุณชายเสเพลมาได้ แม้ไม่ใช่ด้วยฝีมือของเธอ แต่คนที่ออกคิกกับชายหนุ่มตั้งแต่แรกก็ไม่พอใจอยู่ดี โดยเฉพาะยามที่บิดาพูดถึงเขาอย่างชื่นชมราวกับพ่อคนนั้นเคยทำ

คุณงามความดีไว้กับท่าน

หวงทุกอย่างนั้นแหละ หวงทั้งพี่สาว หวงทั้งพ่อ ไม่เห็นอยาก
เกี่ยวข้องกับคนอย่างนั้น!

หมดเรื่องกันไปแล้วสิตี จะยิ่งดีกว่าถ้าจะไม่ต้องมาเจอมาเจอกัน
อีก!

“ได้ยินข่าวมาเร็วๆ นี้ว่าจะสร้างรีสอร์ทใหม่”

“ใช่ ผมออกจะเป็นห่วง” ผู้ว่าราชการจังหวัดกระบี่ทำหน้าที่ยื่น
คุณชายพงศ์จักร์เล็กคือ

“มีอะไรหรือ?”

“ได้ข่าววงในว่านายหน้าค้าที่เอาที่ดินมาเสนอ เป็นคนของนักการเมือง
ท้องถิ่นที่นั่น ที่ตรงนั้นน่าจะมีปัญหา”

“เอ๊ะ! มียังไงจริง?”

“ไม่ใช่โดนดักที่ถูกต้องนะสิครับคุณชาย กลัวจะโดนเจ้าที่เล่นงาน”

“ใครจะกล้า ไม่รู้หรือว่า...?” คุณชายพงศ์จักร์เงิบเสียงไป
เพราะไม่อยากเอ่ยถึงเรื่องดังกล่าว แต่จริงเองก็เข้าใจ

“คิดว่าคงไม่รู้ ไม่ค่อยมีใครรู้พื้นเพจริงๆ ของนายหัวอัครหรอก
นอกจากคนที่สนิทจริงๆ อ้อ คนที่นั่นเขาเรียกว่านายหัวอัครกันทั้งนั้น”

“แน่ใจหรือคะ ว่าเจ้าตัวเขาไม่รู้เรื่อง อาจจะอยากได้ที่ราคาถูก
ก็ได้” หญิงสาวที่นั่งฟังหุบผิงด้วยความสนใจในประโยคหลังๆ ถามขึ้นมา
“ขอโทษค่ะ เพื่อนแค่สงสัย” เธอรีบเอ่ยปากเพราะรู้ว่าตัวเองยังเด็กมาก
สำหรับระดับของผู้ใหญ่ที่กำลังสนทนากันอยู่ มีบ้างครั้งที่แแทรกขึ้นมา
แต่อดกลั้นความสงสัยเอาไว้ไม่ได้

“ไม่น่าจะรู้หรอกลูก คุณชายอัครอยู่อเมริกาซะเป็นส่วนใหญ่
เพิ่งกลับมาตั้งรกรากที่เมืองไทย ทำธุรกิจที่นี่ด้วยตัวเองอย่างเป็นล่ำเป็น
สันเมื่อไม่กี่ปีมานี้เอง” บิดาเป็นฝ่ายตอบเองเพราะรู้นิสัยลูกสาวอยู่แล้ว
แม้จะเป็นคนตรง แต่แพรวพรรณรายก็ไม่ใช่คนก้าวร้าว ทั้งยังรู้จักลเทศะ

ดี ที่ถามคงเพราะสนใจตามประธานักข่าวเท่านั้น

“แต่ก็ไม่แน่นักหรือคุณชาย ผมเองก็ไม่ได้สนิทสนมกับคุณชาย
อัครมากนัก แต่บังเอิญทราบมาว่า ที่ตรงนั้นราคาพอใช้ได้เสียวะละ
ไม่แพงเท่าที่ทั่วไป แต่ก็ไม่ถูกจนน่าสงสัย เกือบพันไร่ ถ้าเทียบราคากับ
ท้องตลาดก็ประหยัดไปได้โขอยู่นะครับ” จรัลให้ความเห็น ซึ่งตรงใจกับ
เจ้าของดวงตากลมโตคำสนธิเสียยิ่งนัก

ท่านผู้ว่า ช่างมีวิจรรย์ญาณเสียจริง!

ความจริง ใครเห็นด้วยกับเธอก็เป็นคนรู้คิดทั้งนั้นแหละ คุณพ่อ
เป็นคนจิตใจดี คนดีไม่ค่อยทันคน...ลูกสาวสรุป

ผู้ว่าราชการจังหวัดกระบี่รับราชการมานานเท่าอายุของท่าน
ตั้งแต่เรียนจบ ผ่านผู้คนมาแล้วหลากหลายประเภทจนติดนิสัยที่จะ
ไม่เชื่อสิ่งใต้ง่ายๆ มีคนมากมายที่มาดีแตกเมื่อมีผลประโยชน์เข้ามา
เกี่ยวข้องด้วย

“ท่านรวยมากนะจรัล” หม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์เอ่ยอย่างลำบากใจ

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะครับ คนรวยถ้าไม่พอ มีมากเท่าไรก็จน
แล้วยิ่งคิดถึงพ่อเลี้ยงท่าน ไม่รู้เขาเลี้ยงกันมาอย่างไร เอ้อ...ที่พูดนี้ไม่ใช่ว่า
ผมจะใส่ร้ายคุณชาย หรือคิดว่าท่านจะโกง แต่ท่านก็โตมาจากเมืองนอก
ถ้าท่านอยู่ที่นี้มาตั้งแต่แรกผมคงพอจะฟันธงได้ อีกอย่าง เรื่องมันก็น่า
สงสัยอยู่ ผมเพิ่งโทร. เข้าไปคุยกับเด็กในกรมที่ดิน” หางเสียงอีกอึก
เหมือนไม่ยอมเล่า จอมเขี้ยวมันตาขยายด้วยความสนใจ เอียงหน้า
เข้าไปใกล้เพื่อเก็บข้อมูลให้ถนัด

“เขาว่า คุณชายอัครได้เคยพบท่านหลายครั้ง” เป็นความนัย
ที่รู้กันดีในหมู่เพื่อนสนิทว่า ‘ท่าน’ หมายถึงใคร

ท่าน คือ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.) ชื่อดังในภาคใต้จาก
ระบบแบ่งเขตในพื้นที่กระบี่ ได้ที่นั่งในสภา มาแล้วหลายสมัย รวมถึง
ตำแหน่งรัฐมนตรีเมื่อสมัยที่ผ่านมา จากการเลือกตั้งแบบบัญชีรายชื่อ

หรือปาร์ตี้ลิสต์

แต่ ‘ท่าน’ มีชื่อเสียงว่ามีอิทธิพลจนตั้งตัวเป็นเจ้าของในแถบนั้น
ทว่าไม่ค่อยมีใครอยากยุ่งด้วย เคยมีการจับกุมธุรกิจผิดกฎหมายมาแล้ว
หลายครั้ง แต่ไม่เคยสาวถึงตัว ‘ท่าน’ ได้เลยสักที มีแม้กระทั่งคดีอุ้มฆ่า
ผู้สื่อข่าวและการโยกย้ายข้าราชการท้องถิ่นโดยหาตัวคนร้ายไม่ได้

ทั้งหมดนั้น ถึงจะไม่เปิดเผย แต่มีความเป็นไปได้สูงว่าท่านผู้นั้น
จะอยู่เบื้องหลัง!

“ผมไม่อยากเชื่ออยู่ดี”

“โอ้ คุณพ่อคะ จิ้งจกทักยังต้องฟัง นี่คุณอาจารย์ทักเลยนะคะ
ตัวโตกว่าจิ้งจกตั้งเยอะ” เมื่อวิญญาณนักข่าวสาวเข้าสิง แพรพรรณ-
รายก็หันไปท้วงบิดา ผู้ว่าราชการจังหวัดกระบี่หัวเราะเบาๆ แต่หม่อม
ราชวงศ์พงศ์จักรมีสีหน้าครุ่นคิด

“พอรู้แล้ว น้องเพื่อน หนูเพิ่งมาเหนื่อยๆ ไปพักก่อนไม่ดีหรือ”

พูดแบบนี้แปลว่าคุณพ่อต้องการคุยกับคุณอาจารย์เป็นการส่วนตัว
ชะรอยจริงจะพอรู้ตัวเหมือนกันว่าพูดมากเกินไป จึงหันไปหาสาวน้อย
ที่หน้าเริ่มงำเพราะโดนไล่

“น้องเพื่อน อย่าเชื่ออานักเลย อากี้ซี้ส่งสัยตามประสานคนแก่นั้น
แหละ แต่คุณชายคงรู้จักนายหัวอัครมากกว่าอา เพราะคุ้นเคยกันมา
ก่อน”

“เพื่อนก็แค่สงสัยเหมือนกันไงคะ จั้นเพื่อนไปนอนก่อนนะคะ คุณอา
จะอยู่ทานอาหารเย็นกับเร้ามัยคะ เพื่อนจะได้บอกแม่ศรีเอาไว้”

“วันนี้คงไม่มีเวลา แต่วันหน้าจะมาแน่นอน อ้อ นี่แนะนำบัตร
ของอา เห็นคุณชายบอกว่าน้องเพื่อนเดินทางต่างจังหวัดบ่อย ถ้าผ่านไป
ก็แวะหาอาบ้าง” เมื่อได้รับกระดาษเรียบๆ ที่ยื่นมาให้ นิ้วเรียวยาวที่ประสาน
กันก็ไหว้อย่างชดช้อยอีกครั้ง พร้อมกับยื่นนามบัตรของตัวเองแลกคืนบ้าง

“จะไปเที่ยวหรือไปทำงานก็แวะไปพักกับอา กับอาผู้หญิงได้

ทั้งนั้นแหละ อยู่กันสองคนตายาย”

“อะไรได้ล่ะคะ คุณอายุยังหล่อเฟี้ยว ถ้าไปเพื่อนต้องแฉแฉเน่
ขอบพระคุณมากค่ะ”

“ไหว้พระเถอะลูก” ผู้สูงวัยยิ้มอย่างอารมณ์ดี

คนที่ได้นามบัตรมาแล้วลึงโลด ถึงจะอายุเท่านี้ แต่หากไม่แน่จริง
เธอคงไม่ถูกทาบถามให้ทำงานตั้งแต่ยังเรียนไม่จบหรอก นิสัยคุณอาจรัด
แม้จะสำรวมพอสมควร แต่เชื่อเถอะว่าเธอจะหาทางจ้างปากท่านได้แน่

คราวนี้ละ ถ้างานนี้มีนอกมีในจริง รับรองว่าคุณชายเสเพลนั้น
จะต้องเสร็จเธอแน่ นี่กระมังที่เขาว่า การแก้แค้นมันแสนหวาน แม้จะรอ
สิบปีก็ยังไม่สาย! คนคิด...คิดโดยไม่ยอมให้ตัวเองเสียเวลานึก ว่าเธอมี
ความแค้นอะไรหนักหนากับคุณชายอัคราช

“คุณเพื่อน น้ามะนาวเพิ่งเสร็จค่ะ พอดีมะนาวหมด ต้องลงไป
เก็บในสวนค่ะ”

“วางในห้องเลยพูดกรอง เพื่อนจะดื่มก่อนอาบน้ำ” หญิงสาว
ยิ้มกริ่มอารมณ์ดี เดินซ้าๆ เข้าไปในห้องนอนด้วยรอยยิ้มเต็มหน้า แล้ว
เปลี่ยนใจจากการอาบน้ำเป็นการโทร. หา บ.ก. คเซนทร์แทน

“อ้าว น้องเพื่อน นี่กว่าจะกลับเข้ามาก่อน” เสียงบรรณาธิการ
ดังมาตามสาย

“งานง่าย ๆ เท่านั้นค่ะ เดี่ยวเพื่อนจะอีเมลให้คืนนี้พร้อมทั้งรูป
ไม่เกินสามทุ่มแน่นอนค่ะ แต่เพื่อนไม่ได้โทร. มาเรื่องนี้หรอก”

2

เฮเวน อิน อันดามัน...เกาะสวรรค์ รีสอร์ทแห่งกระบี่ ถิ่นมาเฟียหลับใหล

‘เฮเวน อิน อันดามัน’ รีสอร์ทแห่งนั้นสวยงามเกินบรรยาย และเคยได้ชื่อตัวในนิตยสารท่องเที่ยวระดับโลกมาแล้วหลายครั้ง สร้างอยู่บนเกาะส่วนตัวขนาดไม่ใหญ่นัก แต่มีหาดทรายขาววาวเม็ดละเอียด สีเกือบขาว ส่วนห้องพักของรีสอร์ทมีทั้งในลักษณะของโรงแรมสูงเก้าชั้น รูปทรงโค้งครึ่งวงกลมด้วยศิลปะแปลกตา และบ้านพักรายรอบเกาะที่แบ่งเป็นโซนหลายหาด จุดเด่นและราคาแพงที่สุดคือบ้านพักหลังเล็กที่ยื่นลงไปในทะเลราวกับสถานที่ตากอากาศในฝัน ณ หมู่เกาะโบราโบรา ตรงกลางเกาะเป็นป่ากินพื้นที่ในบริเวณกว้าง มีน้ำตกเป็นแหล่งน้ำจืดที่สำคัญซึ่งถูกอนุรักษ์และดูแลอย่างดี

ในหลายปีที่ผ่านมา สถานที่แห่งนี้กลายเป็นแหล่งพักผ่อนของบรรดาคนดัง มหาเศรษฐีและคนมีเงิน และแม้แต่ชนชั้นกลางที่ต้องการให้รางวัลกับชีวิตและหลีกเลี่ยงจากโลกภายนอก เพื่อตีמד้ากับธรรมชาติ อันพิสุทธิ์บนเกาะแห่งทะเลอันดามัน หาดทรายงามจนขึ้นชื่อ บ้านพักตากอากาศแสนสวยพร้อมด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการระดับเฟิสต์คลาสจนเป็นที่กล่าวขาน อีกทั้งเคยเป็นสถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์ฮอลลีวูด การเดินแฟชั่นโชว์ หรือจัดสัมมนาของหลายองค์กรชั้นนำจากหลายภูมิภาคของโลกมาแล้ว

ไม่ไกลจากเกาะส่วนตัวของเขานัก ยังมีบริการรับส่งแขกด้วยเรือเฟอร์รี่ขึ้นไปเล่นกาสิโนระดับโลกแห่งหนึ่งบนเกาะในประเทศเพื่อนบ้านที่ใหญ่โตแทบไม่เป็นรอง เดอะ เวนเนเซียน มาเก๊า รีสอร์ท โฮเทล (The Venetian Macao Resort Hotel) กาสิโนที่ใหญ่ที่สุดในโลก บนพื้นที่กว่า 10.5 ล้านตารางฟุต การก่อสร้างจำลองสถาปัตยกรรมแบบเวนิซ อิตาลี มาทุกประการ ทั้งตึกรามและอาคารร้านหรูต่างๆ จนได้ชื่อว่าเป็นเวนิซจำลองแห่งเอเชีย

กาสิโนแห่งนี้ได้สัมปทานและลงทุนโดยบริษัทในเครือเฮเวนของเจ้าพ่อแห่งวงการโรงแรมกาสิโนอย่าง โดมินิก ไรเดอร์ เบตฟอร์ด ร่วมกับหม่อมราชวงศ์อัศวิน และชานโดร กัสซีนี โดยไม่เป็นที่เปิดเผย เฉพาะพื้นที่ที่เป็นส่วนของกาสิโน มีความกว้างใหญ่ราว 520,000 ตารางฟุต มีโต๊ะพนันมากกว่า 800 โต๊ะ เครื่องสล็อตแมชชีนอีกกว่า 3,500 เครื่อง มีเกม BlackJack, Poker, Bacara, Casino War ฯลฯ มีทั้งห้องระดับมาตรฐานและวีไอพี ซึ่งมีโอกาสต้อนรับบรรดาคณดั่ง และผู้มีชื่อเสียงมากมาย

ถึงแม้จะมีคนอยากเข้าพักที่รีสอร์ทมากแค่ไหน จำนวนแขกก็จะถูกจำกัดไม่ให้มากเกินไปเพื่อรักษาคุณภาพของบริการมิให้ด้อยลง โดยปกติแล้วการเดินทางจากแผ่นดินด้วยเรือเร็วเฟอร์รี่จะใช้เวลาสองชั่วโมงในกรณีที่คลื่นลมสงบ แต่ทางรีสอร์ทมีบริการเฮลิคอปเตอร์และเครื่องบินน้ำเพื่อความรวดเร็วสำหรับแขกที่ต้องการบริการพิเศษมากกว่านั้น ทั้งยังมีบริการโดยสารเครื่องบินเล็กจากจังหวัดท่องเที่ยวใกล้เคียงกันอย่างภูเก็ต ตรัง ซึ่งมักมีคนเดินทางมาจากเกาะพีพีหรือลันตาเป็นบริการเสริมด้วย

“คุณชายครับ นักข่าวพยายามนัดสัมภาษณ์เราทุกวัน คุณชายจะพิจารณาเปิดแถลงข่าวบ้างมั๊ยครับ?” สุรเชษฐฐ์เวยหน้าขึ้นถามจากที่นั่งของเขาทางขวามือของเจ้าของรีสอร์ทซึ่งนั่งอยู่ที่หัวโต๊ะ

การประชุมจัดเป็นโต๊ะขนาดกลางเพราะผู้เข้าร่วมมีไม่ถึงสิบคน เป็นผู้บริหารระดับสูงของริสอร์ต และหัวหน้างานบางคนในสำนักงานที่กำลังมีปัญหา แต่ยามนี้ทั้งห้องเหลืออยู่แค่เจ้าของริสอร์ต และผู้ช่วยส่วนตัวตำแหน่งเลขานุการเพียงสองคนเท่านั้น

“ยังห rokok นำหน้าใจเหหรือ?”

“ตั้งแต่นักข่าวคนนั้นสัมภาษณ์คุณชายที่กรุงเทพฯ ก็ดูเหมือนว่าใครๆ จะสนใจเรื่องนี้ขึ้นมามากทีเดียวครับ ล่าสุดเริ่มมีข่าวชาวบ้านแถวนั้นถูกจับข้อหาบุกรุกป่าสงวน ช้างที่คืนที่เราเพิ่งซื้อ ออกมาให้สัมภาษณ์ นักข่าวด้วย ประคิมเป็นข่าวใหญ่โต”

“เขาให้สัมภาษณ์ว่ายังไงบ้างล่ะ?” ศีระสีน้ำตาลเข้มเกือบดำ เอียงมามองสุรเชษฐ์ด้วยความสนใจ เพราะงานที่รับผิดชอบไม่ได้มีแค่ที่กระบี่ จะว่าไปแล้วงานที่กระบี่เหมือนเป็นรายได้เสริมเท่านั้น ทำให้ไม่มีเวลารับรู้ข่าวสารทุกอย่าง

“เขาก็ว่าเขาถูกจับจริง แต่บางคนมีใบ ส.ค.1 ครับ ยังเอาออกมาโชว์ให้นักข่าวถ่ายรูปด้วย”

“แล้วไ้ใบที่ว่านี้ มันเป็นยังงั?” คนที่ไปเรียนเมืองนอกตั้งแต่วังไม่จบไฮสกูลถามด้วยความสงสัย

“เป็นใบแจ้งการครอบครองที่ดิน ที่ออกให้ตามประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. 2497 ซึ่งจะออกโฉนดได้เฉพาะผู้ที่ครอบครองก่อนประกาศให้เป็นป่าสงวนเท่านั้นครับ เขาเอาไปขอขึ้นเป็นโฉนดที่ดินมาตั้งนานแล้วด้วยแต่ถ่ายเก็บเอาไ้ แต่เขาบอกว่าที่ดินบริเวณของเราอาจจะเป็นที่ป่าสงวนก็ได้”

“บ๊ยะ จะเป็นอย่างนั้นไ้ยังงั?” คิวเข้มขมวดอย่างพิศวง “ก็ ส.ส. วศินเป็นคนแนะนำหน้าคนนั้นให้เราเองไม่ใช่เหหรือ เอกสารที่เอามาให้ดูก็ถูกต้องทุกอย่าง”

“ผมก็ยังสงสัยอยู่ แต่เขาอาจจะคิดไปเองก็ได้ เพราะเมื่อวาน

คุณวศินโทร. มาบอกว่าอย่าเพิ่งร้อนใจ ถ้าใครถามก็ให้ยืนยันไปว่าเป็น
ที่มีโฉนดถูกต้องจริง ท่านจะดูแลให้เองครับ”

“อย่างนั้นหรือ?” น้ำเสียงหัวเราะพึมพำกับตัวเอง ทำให้สุรเชษฐ์ก็กลืน
น้ำลายอย่างไม่สบายใจ เพราะรู้ว่าแม้ท่าทางจะอารมณ์ดีอยู่เป็นนิตย
แต่ถึงบทโหดแล้ว หม่อมราชวงศ์อัศวราช อาเซอร์ พัฒนฉัตรพงศ์ หรือ
นายหัวอัศวรของคนในพื้นที่ สามารถฆ่าคนได้ง่ายๆ แม้จะยังยิ้มอยู่
นั้นแหละ

“นายคิดว่ายังไง สุรเชษฐ์?”

“ผมจะรีบตรวจสอบให้เรียบร้อย เป็นความผิดของผมเองครับ
ที่ไม่ได้เฉลียวใจมาตั้งแต่แรกเพราะคุณวศินแนะนำมา คิดว่าจะไว้วางใจได้
เราจ่ายเงินมัดจำไปแล้วยี่สิบล้านด้วยครับตามที่คุณวศินร้องขอ ส่วน
เรื่องเอกสารนั้นผมให้ทนายดูแลอยู่เพราะเห็นมีโฉนดเรียบร้อย กำลัง
จะนัดโอนที่เหลือในวันโอนอีกราวครึ่งเดือนครับ แต่ก็มาเกิดเรื่องชะงักจน”
สุรเชษฐ์แจ้งถึงยอดเงินจากยอดเต็มราวแปดสิบล้านสำหรับที่ดิน 985 ไร่

เป็นที่รู้กันว่า ส.ส. วศินได้เข้ามาทำความสนิทสนมกับหม่อม
ราชวงศ์อัศวราชในสมัยเลือกตั้งพอดี และเสนอขายที่ดินซึ่งส่วนหนึ่งใช้
ปลูกยางพารา ส่วนหนึ่งยังคล้ายป่าธรรมชาติเกือบพันไร่ หลังจากทนาย
หัวอัศวรเคยผ่านไปเห็นที่ดินผืนดังกล่าวและคิดว่าเป็นทำเลที่ดีสำหรับ
การสร้างรีสอร์ท ส.ส. วศินเป็นคนหานายหน้าเพื่อให้อัศวราชได้ซื้อที่ดิน
ผืนดังกล่าวในราคาที่ยุติธรรม โดยขอรองให้จ่ายเงินล่วงหน้ายี่สิบล้าน
บาท

“คุณชายก็รู้ว่าเลือกตั้งที่ต้องใช้เงินทั้งนั้น ผมเองอยากปรับใช้คน
ในพื้นที่ ทดแทนคุณประเทศชาติ แต่สมัยนี้ถ้าไม่มีเงินจะให้ทำยังไงละ
ครับ?” นั่นคือข้ออ้างในการขอเงินมัดจำยี่สิบล้านเปอร์เซ็นต์ของราคา
ประเมินราวแปดสิบล้าน

เงินไม่ใช่ปัญหาของหม่อมราชวงศ์อัศวราช แม้จะไม่ได้สนิทสนม

หรือขึ้นชอบนายวดินเป็นพิเศษ แต่เขาต้องการที่ดินเพื่อเก็บมาใช้ประโยชน์ในโครงการขยายรีสอร์ทเชิงอนุรักษ์ เพราะวดินบอกว่าที่ผืนดังกล่าวติดกับป่าสงวนแห่งชาติ หากนำมาสร้างรีสอร์ทและสนามกอล์ฟจะเป็นทำเลที่ดียิ่ง แถมเจ้าของที่ยังใจดียกต้นยางพาราที่ปลูกเอาไว้แล้วสวนหนึ่งให้ ‘ว่าที่เจ้าของที่รายใหม่’ โดยไม่คิดมูลค่าด้วย

‘เห็นแก่ท่านชายอัศววิทย์ ผมเห็นท่านมาตั้งแต่ยังเด็ก ท่านกับผมมีอุดมการณ์เดียวกัน เราอยากจ้างงานคนในท้องถิ่นให้มีรายได้ คุณชายเป็นลูกชายของท่านแถมยังเป็นนักธุรกิจรุ่นใหม่ ผมต้องอยากสนับสนุนเต็มที่ สวนยางนั้นเจ้าของเขาก็คุ้มทุนไปหลายปีแล้วครับ’

“ฉันได้กลิ่นไม่ดีเลย เราเป็นคนใหม่แถวนี้ ตั้งแต่ท่านพ่อสิ้นฉันก็แทบไม่ได้มาดูแล ปล่อยให้ทนายความติดต่อกับพวกถือหุ้นคนอื่นดูแลผลประโยชน์ให้ แต่อย่างกังวลให้มากนักเลยสุรเชษฐ เราใหม่กันทั้งคู่คงต้องค่อยๆ แก้ปัญหากันไป” น้ำเสียงเรียบเรื่อยพอฟๆ กับสีหน้าครุ่นคิดทำให้สุรเชษฐรีบพยักหน้า

“ผมจะไม่ทำให้คุณชายผิดหวังหรอกครับ”

“ก็ดี เวลาผิดหวังแล้วฉันมักหงุดหงิด” ชายหนุ่มบอกด้วยน้ำเสียงอารมณ์ดี

“ยิ่งถ้าโดนใครโกง ฉันจะยิ่งหงุดหงิดมาก ฟุ้งนี้เบนจะมาถึงแล้วฉันจะให้เขารับผิดชอบโดยตรง นายแควรวบรวมเรื่องแล้วส่งหลักฐานทั้งหมดให้เขาก็แล้วกัน” ที่ต้องสั่งเช่นนั้น เพราะรู้ว่าผู้ช่วยส่วนตัวอย่างสุรเชษฐมีงานเต็มมืออยู่แล้วเกี่ยวกับธุรกิจสวนอื่น สวนคมกฤษ หรือเบน ที่หม่อมราชวงศ์อัศวชัยเอ่ยถึง มีชื่อเต็มว่า คมกฤษ เบนจามิน อินทรเสนา ลูกพี่ลูกน้องและมือขวาตัวจริง ฟุ้งด้วยตำแหน่งหุ้นส่วนและหัวหน้าบอดีการ์ดส่วนตัวของทายาทเพียงคนเดียวของเจ้าพ่อธุรกิจทะเลคอมในซิดคาโก

“ผมจะจัดการให้เรียบร้อยครับ คุณคมกฤษจะพักที่ไหนครับ

รอบนี้?”

“เบนคงพักที่โรงแรมเหมือนเดิมนั้นแหละ” ก็ไฉนมันนกดขี่มันเหลือ่อ่อน คำไหนนอนนั้น สาวๆ เรียกมันว่า ‘เบนจี้’ น่ากระต๊อบเป็นที่สุด

คมกฤษฎเป็นลูกชายของคนสนิทของท่านชายอัศววิทย์ บิดาของเขาเป็นข้าราชการในกระทรวงยุติธรรมที่รับใช้แผ่นดินด้วยความซื่อสัตย์จนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต

ท่านชายเคยตรัสว่า ชะตาชีวิตของท่านกับคนสนิทคล้ายกัน และเคยเกี่ยวกันมา ดังนั้นลูกชายของทั้งคู่จึงควรเป็นอย่างเดียวกัน จนกระทั่งบิดาของคมกฤษฎเสียชีวิตในขณะที่เขาอยู่ในวัยเพียงสิบสามขวบ และมารดาชาวออสเตรเลียแต่งงานใหม่ กลับไปอยู่ที่ออสเตรเลีย ท่านชายจึงทรงชุบเลี้ยงเขาอย่างดี ทั้งให้การศึกษาและให้ถือหุ้นจำนวนหนึ่งในทรัพย์สินของตระกูลพัฒน์ฉัตรพงษ์ในปี ความสัมพันธ์ของคุณชายอัศววิทย์กับคมกฤษฎจึงเป็นเหมือนเพื่อนสนิทและเพื่อนร่วมหุ้นมากกว่าลูกน้อง ต่อมาหม่อมเจ้าอัศววิทย์ก็ถึงชีพิตักษัยเมื่อคุณชายอัศววิทย์อายุได้เพียงสิบห้าปีเท่านั้น

พินัยกรรมที่ท่านทรงทำไว้อย่างคนมองการณ์ไกล ทำให้ นอราห์แมนสัน คู่ชีวิตชาวอเมริกันของท่านจัดการเรื่องผลประโยชน์ได้โดยไม่ลำบาก และพาลูกชายกับคมกฤษฎกลับไปเรียนหนังสือที่ซิดคาโกบ้านเกิดที่นั่นเองที่เธอเริ่มอาชีพอิสระด้วยการเป็นนักเขียนเต็มตัวจากประสบการณ์ที่เคยเป็นนักเขียนสารคดีโดยใช้นามปากกาว่า นอราห์ ฮันเตอร์ สร้างชื่อเสียงโด่งดังเทียบชั้นกับ เจ. เค. โรว์ลิง เจ้าของผลงาน แฮร์รี่ พอตเตอร์ นิยายขายดีอันดับหนึ่ง ดูแลลูกชายและคมกฤษฎซึ่งเหมือนกับเป็นลูกชายของเธออีกคนคู่กันมาโดยไม่ต้องใช้สมบัติของสามี เธอแต่งงานใหม่ในอีกสองปีต่อมากับเจ้าพ่อเทเลคอมแห่งซิดคาโก แต่ไม่มีบุตรด้วยกัน

คมกฤษฎดูแลผลประโยชน์ทางเมืองไทยเป็นหลักและทำงานช่วย

รอสส์ที่ชิคาโก ในขณะที่อัครราชทูตที่ชิคาโกเป็นหลัก จนธุรกิจเทเล-คอมของบิดาผงาดขึ้นมาเป็นอันดับหนึ่งในอเมริกา ชายหนุ่มแทบไม่เคยกลับประเทศไทยเลยจนกระทั่งไม่กี่ปีที่ผ่านมาเมื่อตัดสินใจสร้างรีสอร์ตบนเกาะส่วนตัว และกลับไปชิคาโกน้อยลง สาเหตุนั้นก็เพราะรอสส์อยากให้ลูกเลี้ยงแต่งงานกับลูกสาวของเพื่อนร่วมธุรกิจ แม้จะไม่ได้บังคับโดยตรง แต่มันก็...น่าเบื่อ

หากไม่ได้แต่งงานกับคนที่ทำให้เขารักได้ ก็จะเป็นไฮโดรโปอย่างนี้แหละดี...ชายหนุ่มมักบอกเพื่อนสนิทหรือมารดาอย่างนั้นยามที่มีคนเข้าชู้มากๆ เข้า

“นายหัวคะ มีสายจากคุณวรวทค่ะ” เลขานุการหน้าห้องผู้บริหาร กดอินเตอร์คอมเข้ามาบอก

“โอินเข้ามาได้เลยคุณอรพิน เท่านั้นแหละสุระเชษฐ แล้วค่อยคุยกันอีกทีตอนที่เบนมาแล้ว” ชายหนุ่มหันไปบอกเลขานุการส่วนตัว แล้วรับสายข้าราชการการเมืองระดับสูงในกระทรวงมหาดไทย ผู้ใหญ่คนหนึ่งที่เขานับถือ เพราะวรวทเคยเป็นเพื่อนรุ่นน้องของหม่อมเจ้าอัครวิทย์

“อาเทพ สวัสดิ์ครับ”

“คุณชายอัคร นี่กว่าจะยังอยู่กรุงเทพฯ ซะอีก อารบกวรไปเล่า?”

“ไม่เลยครับ ผมลงมาตั้งแต่เมื่อวาน อยู่ที่นั่นแค่สองวัน”

“อาได้ยินข่าวไม่ดี เลยเป็นห่วง”

“คงต้องเป็นเรื่องที่ดินผืนใหม่ที่ผมกำลังซื้อ” ชายหนุ่มเดาด้วยน้ำเสียงปนหัวเราะ

“โอ้ย อ่านอนใจไป คุณชายรู้อะไรแค่ไหนแล้ว?”

“รู้น้อยมากครับ กำลังจะให้คนหาต้นเรื่อง เพราะสุระเชษฐเพิ่งมาบอกว่านักข่าวกวรใจเหลือเกิน”

“นั่นสิ ผู้ใหญ่ที่อาวุโสก็มาถามๆ เห็นว่ากำลังลงพื้นที่กันใหญ่ เพราะเรื่องมันแดงขึ้นมา” ทำเสียงถอนใจหนักยาว บ่งบอกว่าไม่สบายใจ

จริงจนอัครชัยนหัวคิ้ว “คุณชายรู้จักผู้ว่าฯ จรัลมั้ย?”

“รู้จักครับ แต่ไม่ได้สนิทกัน”

“เห็นว่าเขารับผิดชอบเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน ไม่ลองถามๆ ดูล่ะ”

“จะดีหรือครับ ผมยังไม่ถือครองที่ดินผืนนั้นเต็มตัว เตรียมตัวโอนเท่านั้น แต่จ่ายค่ามัดจำไปบ้างแล้ว ถ้าไปถามจะไม่นับว่ารื้อนตัวหรือครับ?”

“เขารู้จักท่านอัครวิทย์ น่าจะไม่คิดอย่างนั้นหรอก คงไม่คิดว่าอาจูนจ้านนะ แต่ได้ข่าวแล้วไม่สบายใจ ท่านเคยฝากฝังเอาไว้” น้ำเสียงห่วงใยของผู้สูงวัยทำให้หม่อมราชวงศ์อัครชัยม่ออ่อนโยน

“ต้องขอบคุณคุณอาต่างหากที่เป็นห่วงผม เขาเป็นว่าผมจะดูถ้าได้เรื่องยังงี้จะติดต่อกับคุณจรัลนะครับ”

“มีอะไรให้หาช่วยดูก็บอกได้เลย ไม่ต้องเกรงใจ อาพอมีข่าวอยู่บ้างจะได้คิดหาทางแก้ไขได้ทัน ท่านมันเป็นเรื่องใหญ่” อีกฝ่ายย้ำคำเดิม

“ผมจะคิดถึงคุณอาเป็นคนแรกครับ” อัครชัยรับคำ อีกฝ่ายย้ำและสอบถามอีกสองสามอย่างจึงยอมวางสายไป

ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นยืน ‘ถ้าถึงขนาดคุณอาวรเทพที่อยู่ถึงกรุงเทพฯ ยังรู้เรื่องและโทร.มา ทำจะเป็นเรื่องใหญ่จริงชะละมัง สงสัยจะต้องไปพบคืนที่บ้าน’

“นายหัวจะไปไหนรีเปล่าคะ?” เลขานุการฝ่ายบริหารนามอรพินเอ่ยถาม เธออยู่ในวัยกว่าสามสิบปีและมีครบครันแล้ว ทำทางมีประสิทธิภาพทั้งบุคลิกและผลการทำงาน เป็นเลขานุการที่ใช้ร่วมกันระหว่างเขากับทรงพลผู้จัดการฝ่ายการตลาดชื่อของเฮเวน อิน อันดามัน รีสอร์ท และดูแลเลขานุการตำแหน่งเล็กกว่าอีกทอดหนึ่ง

“ว่าจะขึ้นฝั่งไปกระบี่ คุณอรให้ใครเตรียมเรือหน่อยนะครับ”

“จะให้ใครไปด้วยรีเปล่าคะ?”

“บอกเกษมให้ไปพบผมที่ล็อบบี้อีกสิบนาทีคนเดียวก็พอ”

“คะ นายหัว” เธอรับปากและลงมือสั่งเตรียมเรือ ก่อนจะแจ้ง
เกษม

เกษม บอติการ์ดยกกว่าสี่สิบปี ซึ่งพวกนอกกฎหมายชั้นแนวหน้า
รู้ดีว่า เขาคืออดีตหัวหน้าขุมมือปืนที่คุมกฤษฎชนให้มาทำงานเป็น
บอติการ์ตของหม่อมราชวงศ์อัศวราชในเมืองไทย เพราะเกษมเป็นคน
ในพื้นที่ซึ่งรู้พื้นเพของทุกคนดี

ร่างสูงสง่าหายลับเข้าไปในห้องทำงานส่วนตัว และกลับออกมา
อีกทีโดยมีเสื้อนอกมาด้วย แปลว่าจะออกไปพบบุคคลสำคัญ เพราะ
ยามอยู่ที่รีสอร์ท ชายหนุ่มจะแต่งตัวค่อนข้างตามสบาย แต่บุคลิกอัน
โดดเด่นด้วยลักษณะของเจ้านายที่ได้รับมาจากพระบิดา หน้าตาลูกครึ่ง
และรูปร่างสูงใหญ่ จึงไม่เคยมีใครไม่รู้จักนายหัวอัคร

ใบหน้าของชายหนุ่มอารมณ์ดีอยู่เป็นนิตย แต่แปลกที่เพียงสองปี
แรกหลังสร้างรีสอร์ทเสร็จ ก็ไม่มีลูกน้องท่าทางนักเลงหรืออันธพาล
ก้าวร้าวคนไหนได้ทำงานอยู่บนเกาะอีกเลย ขนาดอดีตหัวหน้าขุมมือปืน
หรือจะไม่อดิตไม่มีใครกล้ายืนยัน ยังทำท่าเกรงอกเกรงใจนายหัว ทั้งที่
กับคนอื่นแล้วจะทำหน้าเฉยเหมือนเส้นประสาทบนใบหน้าตายด้านเสมอ

“นายหัวเป็นคนจริง คนจริงไม่ต้องทำท่าข่มคนอื่น” นายเกษมเคย
ให้นิยามว่าอย่างนั้น

เกษมรออยู่แล้วที่ทำเรือในชุดฟอร์มเหมือนคนขับรถ รูปร่างเกิน
สันทัดมาไม่มากนัก ใบหน้าเฉยชาดูจสวมหน้ากากหันมาค้อมศีรษะให้
หนุ่มร่างใหญ่ที่เพิ่งลงมาถึง

“สั่งให้คนเตรียมรถที่ฝั่งเอาไว้ด้วยเกษม เราจะไปบ้านคุณวศิน”

“เรื่องที่ดินไซ้ัยัศรับ?” เกษมถามเบาๆ หากมีผลให้อัศวราชหันมา
มองแล้วยิ้ม เมื่อทั้งคู่เข้าไปหาที่นั่งบนเรือ

“ข่าวไวเสมอเลยนะเกษม”

“ผมไม่รู้ว่านายหัวจะซื้อที่จากนายวศิน ไม่งั้นคงห้ามชะตั้งแต่แรก”

“อ้าว! ทำไมเป็นอย่างนั้น?”

“ข่าวว่าที่ตรงนั้นมีการหักล้างทางพง ปาฎกนายทุนลอบเผาให้กลายเป็นป่าเสื่อมโทรมตั้งแต่สิบกว่าปีก่อน ต่อมาก็ปลุกต้นไม้ป่าลึมห้าง ยางพาราบ้างเพื่อทำประโยชน์ รอให้รัฐออกเป็นพื้นที่ ส.ป.ก. ก็ใช้หน้าที่เอื้อผลประโยชน์กันตั้งแต่ระดับบนมาถึงระดับล่างนั่นแหละครับนายหัว คนงานก็ใช้แรงงานต่างด้าว” ท่าทางสีหน้าของอัครชดูจะงุนงงอยู่บ้าง ทำให้เกษมหัวเราะ ‘นายหัว’ ต่อให้เก่งขนาดไหนก็ไม่ค่อยรู้เรื่องแบบนี้ อยู่ดี คงเพราะไม่เคยเจอเรื่องทำนองนี้

“ผมไม่ค่อยมีความรู้มากนักหรอกครับ แต่ฟังๆ จากที่เขาเล่ามา ที่ตรงนั้นมันเป็นที่ดินในเขตป่าสงวนแห่งชาติมาก่อน ถึงจะเอามาปลูกพืชเศรษฐกิจบางส่วน แต่ยังมีไม้หายาก คุณชายคงเคยเห็น ต่อมาเขาก็ให้สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม เรียกว่า ส.ป.ก. มาดำเนินการ แต่รู้สึกว่าจะยังไม่ได้เข้าไปดำเนินการในพื้นที่ เพราะถูกฟ้องตอนที่หัวหน้าหน่วยป่าไม้ที่กระเบีถูกฆ่า เรื่องเลยถูกดึงมาเรื่อย ไม่ได้ออกเอกสารสิทธิ์ให้ใครซะที แถบนั่นเลยยังมีชาวบ้านทำมาหากินอยู่ แถมยังมีที่ท่าว่า ส.ป.ก. จะเอาคืนกลับไปเป็นสมบัติของชาติ ก่อนหน้านั้นพวกนายทุนก็เข้าไปกว้านซื้อจากพวกบุญกรูมา คิดว่าที่เอามาขายให้นายหัวนั่นแหละ ผมไม่ค่อยมั่นใจว่าเป็นแปลงเดียวกันทั้งหมดรีเปล่า”

อัครชมองผู้ติดตามแล้วยิ้ม รู้ดีว่าไม่ควรดูเบาคนอย่างเกษม ถึงจะมีความรู้ทางโลกจบแค่ชั้นมัธยม แต่ความรู้ในการใช้ชีวิตนั้นคงจะจบปริญญาเอกมานานแล้ว

“คุณวศินนี่นะหรือนายทุน?”

“นายวศินไม่ใช่คนดีหรอกครับ ที่ได้เข้ามาเป็นผู้แทนเกือบทุกสมัยเพราะสร้างฐานบารมีเอาไว้ดี พวกฟ้องเยอะ คนกระเบีอีกมากก็ไม่รู้เบื้องหลัง ผมรู้แต่ว่าไม่ชอบมาพากล แต่ไม่รู้ว่าเขาทำคนเดียววีรีเปล่า เข้าใจว่าน่าจะเป็นขบวนการ” เกשמย่อมรู้ เพราะเมื่อไหร่ที่จะมีการ

‘เปิดปาก’ หรือข่มขู่คุกคาม แม้กระทั่งโยกย้ายใคร คนที่อยู่ในวงการ
อย่างเขามีหรือที่จะไม่มีสายคอยรายงาน

“เกษมรู้อะไรอีกบ้าง?”

“รู้แค่นี้แหละครับ ผมได้ฟังชาวบ้านเขามาเล่าเพราะนักข่าวได้
กลั่นแกล้งมากันใหญ่ สารวัตรคนใหม่ย้ายมาด้วย ท่าทางไฟแรงเพราะ
มีคนไปฟ้อง ผู้สื่อข่าวท้องถิ่นก็เล่นข่าวว่างานนี้มีนายทุนต่างชาติอยู่
เบื้องหลัง”

“ฉันนะเหรอ?” ‘นายทุน’ ทำหน้าง แต่เกษมพยักหน้ารับ ยิ้ม
กว้างแบบที่ไม่ได้ทำบ่อยนัก

“นายวศินคงคิดว่าลูกชายของท่านวิทย์เป็นแค่เศรษฐีเรียนจบมา
จากเมืองนอก ไม่รู้เรื่องอะไร” เกษมยังคงใช้สรรพนาม ‘นายวศิน’
เสมอต้นเสมอปลาย แปลว่าไม่ได้ยำเกรงอิทธิพลของคนที่ถูกกล่าวถึง

ส่วนชาวบ้านที่ว่า ก็คงจะเป็นแหล่งข่าว กับพวกลูกน้องใน
ซุ้มมือปืนอีกทีนั่นละ ถึงจะรู้ว่าเกษมมีเบื้องหลังที่ไม่ธรรมดา อัศวินเอง
ก็ไม่เคยสนใจนักจนถึงขณะนี้ ก่อนหน้านั้นเขาสนใจแค่ความซื่อสัตย์
ของลูกจ้าง และรู้ว่าเกษมมีคุณสมบัติขั้นนี้เด่นชัด ซื่อสัตย์ มีฝีมือ และ
มีคุณธรรมพอตัว เท่านั้นก็เพียงพอแล้วสำหรับคนทำงานใกล้ชิด อติ
จะเป็นอย่างไรนั้นเขาไม่เคยสนใจ

“เขาคิดอย่างนั้นก็ดีแล้ว ให้เด็กๆ ของเกษมไปหาข่าวมาเพิ่ม
หน่อย เบิกค่าใช้จ่ายที่คุณกฤษ เดี่ยวพรุ่งนี้เขาจะมาถึงแล้ว ฉันจะให้
ทนายเริ่มทำงานด้านกฎหมาย”

“ครับนายหัว”

“ขอบใจมาก เกษม” บอดีการ์ดชาวไทยแท้ผงกหัวรับ

**ร่างสูงเพรียวเดินออกมาจากศูนย์ข้อมูลในสำนักงานของ
บางกอกไทม์ โบหน้าอ่อนใส่รีนเริงจนเอกลักษณ์เข้มนมองและร้องเรียก**

เมื่อเธอจะเดินผ่านไปยังคอกของตัวเอง

“น้องเพื่อน!”

น้องเพื่อน...หันหน้าไปมองอย่างเสียไม่ได้ รู้ดีว่าตนเองได้รับอภิสิทธิ์ให้เป็นน้องเพื่อนเพราะฐานันดรศักดิ์แบบเก่าเท่านั้น ไม่งั้นก็อาจจะเป็นแค่เพื่อน หรือไอ้เพื่อน มากๆ เขาก็จะได้รับฉายาพิเศษว่าน้องเพื่อนอย่างที่นักข่าวบางคนได้รับ

“เรียกทำไมคะ จะรีบไปหา บ.ก. คเซนทร์”

“จะไปกระบี่ทำไม?”

“โธ่ รู้อยู่แล้วก็ยังไม่มาถาม” เธอเดินเข้าไปในห้องทำงานขนาดเล็กและปิดประตูเสีย จะได้คุยได้อย่างสนิทปากโดยไม่ต้องห่วงว่าใครที่นั่งเรียงกันอยู่ในคอกด้านนอกจะได้ยิน

นักข่าวทุกคนมีคอกเล็กๆ เป็นของตัวเอง เอาไว้มาทำงาน ส่งงาน และค้นข้อมูลในศูนย์ข้อมูล แต่ทุกๆ ที่เข้ามา ใช้เวลาไม่นานก็ต้องตระเวนออกไปทำหน้าที่กันทั้งนั้น น้อยนักที่จะอยู่จนเต็มวัน โดยเฉพาะแพรวพรรณราย

“พี่ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมคุณคเซนทร์เห็นดีเห็นงามไปกับเรานักข่าวท้องถิ่นที่นั่นก็มีอยู่แล้วไม่ใช่เหรอ ชื่อธีรภพใช่ไหม?”

“ใช่ค่ะ พี่ภพเป็นรุ่นพี่ของเพื่อนเอง บ้านเขาอยู่ที่นั่นเลยได้ประจำที่กระบี่ เพื่อนไปขอคุณคเซนทร์ก่อน ไม่ใช่เพราะข้ามหน้าที่ลักษณะนั้นจะคิดว่าย่างงี้ก็ต้องมาบอกอยู่ดี” เธอประจบเสี้ยงใส เลยถูกอีกฝ่ายยกมะเหงกให้

“มาบอกตอนที่จัดกระบี่ไปแล้วนะสิ กระบี่เป็นเมืองท่องเที่ยวก็จริง แต่มีพวกอิทธิพลท้องถิ่นอยู่เยอะ ตอนนี้กำลังจะมีการเลือกตั้งซ่อมด้วย น่าจะเกี่ยวกับนักการเมืองในพื้นที่ เห็นทางทำเนียบฯ แจ้งว่าท่านนายกษยัคคดียี่ให้ดีเอสไอเอาไปประชุมคณะกรรมการเข้าพิจารณาขออนุมัติเป็นคดีพิเศษไม่ใช่เหรอ เพราะมันเป็นคดีที่เกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรม

ผู้อำนวยการส่วนจัดการที่ดินป่าไม้ ของสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ ที่กระบี่ ยังปิดไม่ได้ซะที “ไม่รู้เหรวว่ามันอันตราย?”

แพรวพรรณรายผงกหัวรับหน้า่ย่น เป็นความจริงที่กรมสอบสวนคดีพิเศษหรือดีเอสไอจะรับคดีนี้ไปทำ เพราะการแก้ไขปัญหาการบุกรุกที่ดินของรัฐ และการทำลายทรัพยากรป่าไม้ ถูกกำหนดให้เป็นวาระแห่งชาติ และต้องแก้ไขปัญหาย่างเร่งด่วนตามนโยบายของรัฐบาลคณะปัจจุบัน

“เพื่อนข้าเองนั่นแหละคะ พุดแล้วน่าโมโห พอเพื่อนสัมภาษณ์คุณชายอัครเสรีฯ หนังสือพิมพ์ของยายนวลก็เอาข่าวนี้ไปเล่น ทั้งที่แทบไม่มีข้อมูลอะไรเลย แถมยังลงพื้นที่ไปก่อน” ก็ตอนแรกเธอแค่ตั้งใจจะ ‘ยั่วโมโห’ อีตาคุณชายนั่นเฉยๆ ไม่ได้คิดว่าจะจะเป็นประเด็นขึ้นมาจริงๆ

ปากคักดีสิทธิ์เหมือนพระร่วง... แต่ดันให้คนอื่นได้ประโยชน์ไปเสียฉิบ เจ้าตัวชมตัวเองปนเคืองขุนใจ

พอได้คุยกับผู้ว่าฯ จรัล และมาขอความเห็นที่ บรรณาธิการข่าวการเมืองของบางกอกใหม่ก็ต้องขอเวลาพิจารณาว่าสมควรอนุมัติไหม เพราะที่กระบี่และอีกหลายจังหวัดในภาคใต้มีวิธีรพพดูแลอยู่แล้ว เธอต้องทั้งอ่อน วอนขอ โทษ. ไปหาวิธีรพพที่กระบี่เพื่อให้เขาสนับสนุนแม้ฝายนั่นจะไม่เต็มใจนัก ท้ายสุด อ่างค้ำกล่าวของจรัล ผู้ว่าราชการจังหวัดกระบี่ว่ามีมูล แต่แค่เซนทรียอมอนุมัติเพราะเห็นว่าน่าสนใจจริงตอนที่ข่าวของสำนักอื่นออกไปก่อนเรื่องที่ทำนายกฯ อนุมัติคดีให้ดีเอสไอ และได้รับไฟเขียวจากคนที่อยู่ในตำแหน่งสูงกว่า

“แล้วทำไมไม่ให้วิธีรพพทำ เขาเล่นข่าวด้านนั้นอยู่แล้วไม่ใช่หรือ?”

“คดีใหญ่ชะคะ น่าสนใจออก นอกจากที่ดินที่คุณชายนั่นซื้อมาเกือบพันไร่ ยังมีคดีก่อนหน้า การตั้งข้าราชการท้องถิ่น ช่มชู้ชาวบ้านกับข้าราชการที่รับผิดชอบ ไหนยังจะคดีฆาตกรรมที่ปิดไม่ลง”

“แต่มันอันตราย แล้วเราก็คือเป็นผู้หญิง ที่นั่นเขานักข่าวเคยถูก

ฆ่าแล้วทำให้เป็นอุบัติเหตุด้วย” และเอกลักษณ์รู้ดีว่ารุ่นน้องสาวบ้า
ดีเดือดขนาดไหน ซีนลงไปมีเรื่องจริง คงได้เดือดร้อนกันถ้วนหน้าถ้า
เบื้องหลัง ‘ใหญ่จริง’

“หนังสือพิมพ์เราเป็นกลาง ก้าวอะไรกันคะ คุณคเซนทร์กับเสี่ย
จุลไม่ได้เป็นหน้าหน้าไฟของใครซะหน่อย”

เสี่ยจุล หรือ จุลศักดิ์ ดำรงภักดีกุล บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
คือเจ้าของหนังสือพิมพ์บางกอกไทม์ และบางกอกสุดสัปดาห์ เป็น
นักธุรกิจในการเครื่องตี๋มบำรุงกำลังและแอลกอฮอล์ เขาถือหุ้นส่วน
ใหญ่ของบางกอกไทม์และมีชื่อเสียงว่ามีความยุติธรรมและปกป้อง
ลูกน้อง

“มันก็ใช่ ถ้าไม่ตายก็ดีไป แต่ถ้าตาย ต่อให้เสี่ยจุลเป็นเทวดาก็
ช่วยเราไม่ได้หรอก น้องเพื่อน”

“เพื่อนดูแลตัวเองได้ ไม่เป็นไรหรอกคะ พี่ภพก็อยู่ทั้งคน เขาเป็น
คนในพื้นที่”

“ก็ให้ภพเขาทำ ถ้าน้องเพื่อนไป พี่จะไปบอกคุณชาย”

“โอ๊ย! ถ้าทำอย่างนั้นอย่ามาพูดกันตลอดชาติเลยนะ” จอมเฮี้ยว
ทำท่าจะกระที่บาทตวาดอึ้งเมื่ออีกฝ่ายยกบุญการีขึ้นมาชู บิดาบังเกิด
เกล้าของเธออาจจะดูนุ่มนวลไม่เหมือนคนดุก็จริง แต่ถ้าเขาจริงขึ้นมาแล้ว
เธอจะเดือดร้อนแน่

“จ้ะให้คุณคเซนทร์ส่งคนอื่นไป”

“พี่ลักษณ์...” ใบหน้าเรียวใสเดือดเนื้อร้อนใจ ถ้าแสดงเก่งคง
จะแก่งทำน้ำตาหยดไปแล้ว เสียแต่ชาตินี้แทบไม่เคยร้องให้กับใครเขา
เสียที ถนัดแต่จะทำให้คนอื่นร้องมากกว่า

“เราเป็นนักข่าวนะคะ จำได้มั๊ยว่าอาจารย์สอนเอาไว้ว่ายังไง
นักหนังสือพิมพ์ไม่ใช่แค่ต้องมีจรรยาบรรณเสนอข่าวตามความจริง
ไม่ละเมิดคนอื่นเท่านั้น แต่ยังมีหน้าที่จรรโลงสังคม ผดุงความถูกต้อง

เป็นปากเป็นเสียงให้ชาวบ้านด้วย คิดดูสิว่างานนี้มีทั้งคนตาย และคนที่
ไม่ได้รับความยุติธรรมจากขบวนการคอร์รัปชัน”

“เรายังไม่รู้เลยว่ามีการคอร์รัปชันรึเปล่า” ลูกพี่รีบเบรก

“ก็นั่นแหละค่ะ เราต้องไปหาความจริงให้รู้ เพื่อนรู้ว่าพี่ลักษณะ
คิดว่าข่าวนี้ น่าสนใจ แต่ห่วงเพื่อนเท่านั้นแหละ ไข่ม้อย อย่าห่วงเลยค่ะ
เพื่อนเอาตัวรอดได้ ก็เหมือนงานอื่นนั่นแหละ”

“คดีใหญ่อย่างนี้ พี่ไม่เห็นด้วย น่าจะให้คนเก่าไปทำ”

“เพื่อนจะไปพักกับคุณจรัล ท่านเป็นผู้ว่าฯ ที่กระบี่ เป็นเพื่อน
คุณพ่อค่ะ”

“แล้วคุณชายรู้รึเปล่า?” เอกลักษณ์เคยพบกับหม่อมราชวงศ์
พงศ์จักร์ เคยได้รับเมตตาจากท่านและถูกฝากฝังให้ดูแลรุ่นน้อง ทั้งนิสัย
ส่วนตัวของแพรวพรรณราย ผู้ใกล้ชิดย่อมรู้ดี ว่าเจ้าตัวมีความสามารถ
พิเศษที่จะเอาตัวเข้าไปหาอันตรายได้เอง โดยไม่ต้องรอให้มันมาเคาะ
ประตูบ้าน

“คุณพ่อรู้เรื่องที่คุณชายอัครจะมีปัญหา” ปากจิ้มลึ้มห่อตัวยื่น
ออกมานิดๆ

“ไม่ต้องกังวลเขาฆ่าเพื่อนหรือค่ะ เขาเคยจะหมั้นกับพี่แพง รู้จัก
คุณพ่อด้วย”

“เราจะรู้ได้ยังไงว่าคุณชายอัครเขาเป็นตัวการ เขาอาจจะแค่ไป
ชนตอเท่านั้นก็ได้”

“ฮู้ย! จะซื้อที่ดินตั้งพันไร่ทั้งที่ ข่าวว่าราคาเกือบร้อยล้าน ซื่อจน
ไม่รู้เลยหรือคะว่ามันเป็นที่ป่าสงวน คุณชายไม่ใช่คนโง่หรือมั้ง”

“เราไม่รู้ความจริง ห้ามปรักปรำใคร จะพูดอะไรต้องระวัง เป็น
ผู้ต้องสงสัยก็ต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ เราไม่นิยมเล่นข่าว
ตีไข่ใส่สีจำได้มั๊ย?” เอกลักษณ์ทำหน้าที่เคร่ง รุ่นน้องสาวจึงยืนจมูก

“ไม่ได้ใส่ร้ายซะหน่อย แต่ตั้งข้อสงสัยตามประสานักข่าวที่ดี

แล้วเพื่อนก็พูดกับพี่ลักษณะไม่ใช่คนอื่น เพราะสงสัย ถึงต้องลงไปดูไถ่คะ ถ้าเขาไม่ผิดจริงก็ยิ่งดี เพื่อนจะได้ไปขอทำข่าวซะเลย ไม่แน่นอน เขาอาจจะยอมให้หนังสือพิมพ์เราเข้าไปทำสื่อกับข่าวที่รีสอร์ทไฮโซบนเกาะส่วนตัวนั่นก็ได้” จอมเฮี้ยวยังคงเลี้ยวไปได้เรื่อยๆ นิสัยแบบนี้คเซนทร์บอกว่ารู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง ไม่มีทางจับได้ไล่ทัน และถึงทัน เจ้าตัวก็จะยิ้มตาใสแบบ ‘หนูไม่รู้’

หากอัยตัยใจจริงนั้นเป็นคนนึกถึงผู้อื่นอยู่เสมอ ทำงานเก่ง เข้าสังคมเก่ง แถมรู้มาก ยามที่เขียนคอลัมน์นั้น ความคมคายของเจ้าตัวราวกับคนที่คร่ำหวอดอยู่ในวงการมานานปี เป็นหน้าเป็นตาให้หนังสือพิมพ์จนผู้ใหญ่ทุกคนเอ็นดู

โดยเฉพาะนิสัยของแพรวพรรณรายนั้นมีความรับผิดชอบสูง เธอรักทั้งจรรยาบรรณและการเป็นผู้สื่อข่าวอย่างยิ่ง ทุกคนย่อมอยากสนับสนุนคนที่มีพร้อมทั้งแววและความสามารถ

‘ไม่แปลกหรอกครับพี่น้องเพื่อนเก่ง คุณชายจักรับราชการมานาน บ้านนี้ผู้ดีเก่า พ่อแม่เขาอบรมมาดี เด็กคนนี้นี่พื้นฐานดีทั้งครอบครัวและจิตใจ คุณชายคงเป็นที่ปรึกษาไว้มาก ผมจะเทรนน้องเอง’ เอกลักษณะนี้เคยเป็นคนรับรองให้เธอ เมื่อเสนอผลงานของรุ่นน้องให้คเซนทร์พิจารณาให้จงแพรวพรรณรายมาเป็นนักข่าวตั้งแต่ฝึกงานยังไม่เสร็จอย่างที่ไม่เคยทำให้ใครมาก่อน

“ไหนเคยเล่าว่าไม่ถูกกัน” รุ่นพี่จำได้ดีเพราะสนิทสนมกันพอสมควร

“แค่ไม่ชอบเท่านั้น ไม่ได้เกลียดกันซะหน่อย” ก็แหม...คนไม่เคยเจอกัน จะเกลียดกันได้ยังไง!

แล้วก็ไม่ได้คิดจะบอกเอกลักษณะนี้หรอก ว่าเธอไม่ได้คิดจะให้คุณชายอัครฐ์รู้ว่าเธอเป็นใคร ชื่นรู้...ก็ไม่สนหรอกนะสิ

“เจอกันแล้วอาจจะชอบก็ได้” หญิงสาวไปได้เรื่อยๆ ยิ้มตาใส

อดอ้อนอีกฝ่ายเต็มที่ เธอสามารถทำงานด้วยตัวเองโดยไม่ต้องมีพี่เลี้ยง
มานานแล้วก็จริง แต่คนที่เคยเคารพนับถือในฝีมือของกันและกันก็จะ
เป็นอย่างนั้นตลอดไป อีกทั้งเอกลักษณ์เป็นผู้สนับสนุน เป็นทั้งผู้ให้
โอกาสและเพื่อนรุ่นพี่ที่ดีต่อเธอมากกว่าใคร

“อย่าหาเรื่องใส่ตัวล่ะ พี่ต้องโทร. หากพบชะง่อนย”

“นัดกันไว้แล้วคะ จะบินเย็นนี้”

“ฮือ” ถ้าเป็นเสียอย่างนี้ ต่อให้ห้ามก็คงไม่เป็นผล นิศยอย่างหนึ่ง
ของแพรวพรรณรายก็คือ ความหัวรั้น และดื้อได้สุดๆ เมื่อเจ้าตัวเชื้อ
ในสิ่งใดขึ้นมา ถ้าบอกให้ไปทางซ้าย จอมเฮี้ยวจะเลี้ยวขวาทันควัน

“เห็นคุณเพ็ญเขาถามถึง เคยเจอกันหรือ?”

“เพ็ญไหนคะ?” หญิงสาวเลิกคิ้ว

“คุณเพ็ญพิศุทธิ์ ผู้สื่อข่าวสายบันเทิงสังคม หนังสือพิมพ์ไทยสาร
เดลิ” เอกลักษณ์เอ่ยชื่อเต็มของอีกฝ่าย และชื่อหนังสือพิมพ์หัวสีแบบ
ประชานิยม²

“ไม่รู้จักคะ แต่เคยได้ยินชื่อ เอ...เดี๋ยวนะ” หญิงสาวเอียงคอ
ทำท่าคิดนิดหน่อยก่อนจะตื๊ดนิ้วอย่างมีชัย

“น่าจะเป็นคนที่เจอวันที่ไปทำงานแทนบัวแดงๆ เขายืนอยู่ข้าง

² หนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม (Popular Newspaper) หมายถึง หนังสือพิมพ์ที่
มุ่งเสนอข่าวที่คนทั่วไปสนใจใคร่รู้ รวมไปถึงให้ความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่าน ได้แก่
เนื้อหาเกี่ยวกับอาชญากรรม อุบัติเหตุ วิบัติภัย ความหายนะ กีฬา ความ
เคลื่อนไหวต่างๆ ในสังคม เป็นต้น ซึ่งข่าวประเภทนี้มักจะมีการตอบสนองแบบทันที
ทันใด หนังสือพิมพ์ประเภทนี้จะรายงานข่าวตามข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นมากกว่าจะ
วิเคราะห์และเผยแพร่ความคิดเห็น นอกจากนี้ยังเน้นการรายงานข่าวที่รวดเร็ว
สด ทันต่อเหตุการณ์ ทันอกทันใจผู้อ่าน ตัวอย่างหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม
ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด คมชัดลึก พิมพ์ไทย ฯลฯ

นวนลนาถ เพื่อนเลยซีเกียจผูกมิตร กำลังจะเป็นผู้ประกาศข่าวโทรทัศน์ ไม่ใช่เหรอคะ?” คำถามของเธอทำให้เอกลักษณ์เกือบขี้มึน นี่แหละแพรวพรรณราย ถึงจะไม่พูดถึง แต่จอมเขี้ยวม่กัรู้เรื่องรอบตัวเสมอ และความจำดีเป็นอย่างยิ่ง

“นั่นแหละ เขาเป็นรุ่นน้องพี่อีกที มาถามว่าเราทำงานเป็นยังงั”
เอกลักษณ์ขยาย

“ทำไมต้องมาถาม?”

“คงอยากชวนเราไปทำงานด้วยละมัง?”

“หรือไม่ยายนวนลกก็ไปพนพิษไว้ ทำงานอยู่ที่เดียวกันนี่คะ” คนเคยรู้จักกันมานานกว่าห้าปี แม้จะไม่ได้สนิทชิดเชื้อเพราะไม่ใช่เพื่อนที่ถูกรสนิยม แต่แพรวพรรณรายยอมรู้จักเพื่อนร่วมคณะดี

“คงงั้นมัง ได้ข่าวว่านวนลนาถขอย้ายมาทำข่าวการเมืองนี่”

“ประจำที่ทำงานเนี่ยบฯ น่าจะดีนะคะ” หญิงสาวให้ความเห็นแล้วยักไหล่ หมัดเรื่องจะเจรจาเกี่ยวกับเพื่อนเก่าอีกต่อไป

เธอสนใจเรื่องรอบตัวตามวิสัยที่ต้องทำให้ตัวเองตื่นตัวเฉพาะเรื่องงาน แต่ไม่ใช่คนชอบยุ่งเรื่องของคนอื่น ทั้งยังไม่เคยคิดร้ายใครจริง ถึงจะรู้ว่าใครเป็นคนยังงั แพรวพรรณรายก็ไม่มีนิสัยจะเอาเรื่องไม่ดีมานินทาลับหลัง ที่กล้าพูดตรงๆ กับเอกลักษณ์เพราะรู้จักกันทุกฝ่ายเท่านั้น นิสัยจับกลุ่มเพื่อวิพากษ์วิจารณ์ถึงชาวบ้านในทางเสียหาย เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ ผู้ดีจริงไม่มีใครทำ!

เหลืออดขึ้นมาก้อลละวาดให้วงแตกไม่ไว้หน้าใครเท่านั้น หากเมื่อจบไปแล้วก็แทบไม่เคยหวนคิดถึงอีก

‘คนที่เฝ้าแต่คิดว่าคนอื่นจะคิดกับเขายังงันั้น ทำร้ายตัวเองเปล่าๆ คนที่เที่ยวอคติกับคนอื่นก็เหมือนกัน คนส่วนใหญ่ยุ่งเรื่องของตัวเองเขาก็หมดเวลาแล้วคะคุณเพื่อน ปากของเราอีกก็อย่าง พูดไม่ดีก็เท่ากับเอาเสเนียนมาเข้าตัว พูดแต่เรื่องดีๆ ดีกว่านะคะ จะได้เกิดศรักับ

ตัว' ลออศรีสั่งสอนมาตั้งแต่เล็กจนโตติดอยู่ในนิสัย

เมื่ออยู่กับเพื่อนฝูง หญิงสาวเป็นคนเฮฮาจนทั้งกลุ่มมีแต่เสียงหัวเราะ เธอมีเพื่อนดีๆ ตั้งแต่เด็กต่างจังหวัดจนถึงคุณหนูไฮโซเพราะไม่เคยแบ่งชนชั้น

'ทำไมต้องแบ่งชนชั้น เขาเลิกทาสกันตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ห้า เราไม่ได้อยู่ในอินเดียด้วยถึงจะต้องมีชั้นวรรณะ สมัยนี้เขานับถือสิทธิมนุษยชน' แพรวพรรณรายหัวเราะเอิ๊กอ๊ากกับเพื่อนฝูง

นิสัยเสียร้ายแรงที่สุดของแพรวพรรณราย น่าจะเป็นคนรั้น ใจร้อน และบ้าดีเดือดยามที่ควบคุมตัวเองไม่ได้เท่านั้น

'ใจเป็นนาย กายเป็นท้าว คุณเพื่อนต้องรู้จักควบคุมอารมณ์' แม่ศรีย่าแล้วย่าอีก

'กำลังพยายามอยู่ค้า' เจ้าตัวรับปากทุกครั้ง...แต่ไม่เคยทำได้

"แล้วนี่จะไปกี่วัน?" เอกลักษณะถามเมื่อเห็นมือเรียวยาวของขึ้นมาจากโต๊ะ เป็นสัญญาณว่าจะเลิกคุยแล้ว

"คงลงไปสักอาทิตย์ก่อนคะ ถ้าได้เรื่องคุณคเชนทร์บอกว่าจะค่อยโทร.มาต่อเวลา"

"ใจเย็นๆ อย่าประมาท แล้วก็ระวังตัวด้วยเข้าใจมั๊ย" วุบหนึ่งที่เอกลักษณะมองรุ่มร้อนอย่างหนักใจ สั่งหรณ์อย่างประหลาดว่าการเดินทางครั้งนี้จะมีอันตราย

"จำขึ้นใจแล้วคะ เดี่ยวจะซื้อแผ่นหนังตะลุงสวยๆ มาฝาก ไปแล้วนะค้า"

"โชคดี น้องเพื่อน คุณพระคุ้มครอง" สาวน้อยหันมามองเขาอย่างประหลาดใจเพราะเอกลักษณะไม่เคยอัญเชิญพระท่านมาคุ้มครองเธอสักที แต่ก็ยอมรับจนตาหี และท้ายสุดยกมือไหว้อ่อนช้อย กล่าวขอบคุณอ่อนหวานแล้วหายลับ ปล่อยให้ลูกพี่มองตามแล้วทอดถอนใจ

นี่ก็อีก...โลกยุคดิจิทัล หลายสิ่งเลื่อนหายไปตามกาลเวลา ผู้คน

กระด้างกระดองกลางขึ้นตามความเจริญของวัตถุ แต่แพรวพรรณรายนั้น คาบเกี่ยวอยู่ระหว่างอดีตและปัจจุบัน ถึงเจ้าตัวจะประาดเปรี้ยว ทำงาน เก่งอย่างสาวสมัยใหม่ แต่ใครที่เคยไปที่บ้านทรงไทยในสวนลั่นรูดิ ที่นั่น คืออดีตอันดงามเกือบครบถ้วนที่ไม่เคยแปรเปลี่ยนไปตามกระแสสังคม ‘บ้านนั้นเขาเลี้ยงลูกมาดี’

หลังจากเก็บข้อมูลในศูนย์ข้อมูลจนครบถ้วน แพรวพรรณ- รายก็โผล่หน้าไปลาคเซนทร์ที่ห้องทำงานของเขาอีกครั้ง จากนั้นก็หอบ หิ้วข้าวของส่วนตัวที่จำเป็นต้องใช้ ทั้งเอกสารข่าวในพื้นที่ กล้อง ไม้ตบึก พระพุทธรูป เดินผ่านใครก็บอกเขาว่าจะไม่อยู่หลายวัน จนมีเสียงทักทาย กับใครต่อใครไปตลอดทาง

หญิงสาวเอาของทุกอย่างวางที่เบาะหลังหลังจากเปิดประตูรถ เมื่อก่อนเคยวางไว้เบาะข้างตัว แต่ต้องเสียเวลาเคลียร์พื้นที่ยามที่ใคร มาขอติดรถไปไหน หรือนัดกับเพื่อน

‘เพื่อน! รถก็สะอาดนะ แต่ยังกับบ้านเคลื่อนที่เสียว แล้วนี่จะให้นั่งตรงไหนยะ’ ซิลบล เพื่อนสนิทที่สุดรุ่นเดียวกันในฉบับเคยบ่น เพราะ เบาะท้ายและหลังรถมีทั้งขวดน้ำ ขนมปังสำหรับชั่วโมงเร่งด่วน วัสดุ ในยามอ่อนแรง สารพัดเอกสารจากสำนักงานที่เอาไว้เตรียมพร้อมใน การทำงาน รองเท้าส้นสูง รองเท้าแตะ กระเป๋าใบโตๆ และกระเป๋าถือ แบบผู้หญิงเมื่อต้องออกงานกลางคืนดูเงินแล้วกลับบ้านไม่ทัน มีแม้ กระทั่งเสื้อผ้าเอาไว้เปลี่ยน และรองเท้าผ้าใบกับจักรยานคันเล็กที่เก็บไว้ ทำयरซึ่งเจ้าตัวบอกว่า ‘เมื่อเวลาไปต่างจังหวัด เจอที่สวยๆ อากาศดีๆ แล้วอยากปั่นจักรยานสักครู้’

‘อารมณ์ศิลปินเหลือเกิน!’ เพื่อนๆ ค่อนแคะ ไม่มีใครเห็นดีเห็น งามด้วยสักคน

‘อ้อย อย่าขยับเขยื้อนนะ เดี่ยวฉันจะขยับเอง หาไม่เจอละยุ้ง’ ถ้า

มีใครช่วยจัดก็จะรีบแหง

“นี่ก็ยุ่งแล้ว หล่อนยังคิดว่าจะหาเจออีกหรืออะ?”

“ไม่ยุ่งนะ มันแค่เยอะ เดียวขยับเอง” จากนั้นก็ถูกลูกจุกจัดที่นั่งให้เพื่อน ครั้นโดนบ่นบ่อยเลยต้องพยายามเก็บข้าวของเสียบ้าง อย่างน้อยก็ทำเบาะหน้าให้ว่างเพื่อมีผู้ร่วมทาง

แต่ถึงจะเต็มไปด้วยสมบัติบ้า ลออศรีก็จะให้เด็กที่บ้านล้างรถ เช็ดถูเป็นมันวับ ฉีดเพรชแอร์คอนดิชันเนอร์หอมกรุ่น และจัดของของเธอให้เป็นระเบียบอย่างน้อยอาทิตย์ละครั้ง มีแต่แม่ศรีเท่านั้นที่จัดของแล้วหลานสาวหาเจอโดยไม่บ่น

“เพื่อนจะไปไหน?” เสียงเรียกดังมาจากหน้าอาคารที่เพิ่งเดินมาพ่น ทำให้ร่างเพรียวที่ก้มลงจัดของหันไปดู

“จะกลับไปเก็บเสื้อผ้านะบัว เย็นนี้ต้องไปกระบี่”

“พี่ภพโทร. มาบอกแล้ว เขาไม่อยากจะไปซะหน่อย ไปพูดอีท่าไหนคุณคณตจนตรึงยอม” เมื่อมาถึง ร่างเพรียวผิวสีเหลืองลออตาจึงเอ่ยถามเพื่อนสาว เธอกับแพรวพรรณรายสูงเกือบเท่ากัน ใบหน้านั้นน่ารักและใสจนเห็นเส้นเลือดฝาด ผมหสีน้ำตาลเข้มเหยียดยาวถูกมวยไว้ต่ำที่ท้ายทอย ประคบกับเจ้าตัวชอบใส่แว่นอันโต และแต่งตัวล้ำเทรนต์ทำให้ ซิลบล ภิญญู หรือบัว ไม่ดึงดูดยายตาเท่าที่ควร

ยามที่ใครๆ บ่นเรื่องนี้ ซิลบลก็จะย้อนว่า ‘ก็ไม่ใช่หรือ ฉันไม่เด่นพวกแกจะได้ขายออก ถ้าใครจะมารักมาชอบเพราะฉันแต่งตัวสวย ฉันอยู่เป็นโสดดีกว่า ฉันชอบของฉันอย่างนี้’

“ซี้ฟองจริง” แพรวพรรณรายยื่นจมูกให้ธีรภพที่อยู่ไกลถึงกระบี่

“เขาเป็นห่วง เขารู้ว่าเขาทำงานเองก็ได้ นี่คงไปขู่เขาละสิ” ซิลบลจับบานประตูรถไม่ให้เห็นเมื่อแพรวพรรณรายสอดตัวลงนั่งบนที่นั่งคนขับ

“จะขู่ได้ไง”

“อย่ามาพูดตึกว่า พี่ภพเขาชอบเธอ ใครๆ ก็รู้ คงไม่อยากจะขัดใจ

ถ้าเขาบอกคุณคเซนทร์ตรงๆ เธอก็คงโกรธ ถามจริงๆ จะไปทำไม” ท้ายเสียงจริงจัง

“ก็ข่าวมันน่าสนใจ”

“ทีไปเพราะเกี่ยวกับคุณชายอัศวร์ชด้วยแน่ๆ”

“จะเกี่ยวยังไง คนไม่รู้จักกัน” หญิงสาวขึ้นเสียง เกือบจะทำท่าโกรธกลบเกลื่อนถ้าชโลบลจะไม่ทำหน้ารู้ทัน ถ้าจะมีใครสักคนที่รู้ทันเธอทุกอย่าง นอกจากคนที่บ้านแล้วก็เห็นจะเป็นชโลบลนี่แหละ

หญิงสาวเป็นเพื่อนรักคนหนึ่งในกลุ่ม และยังสนิทกับพิชญดาราอีกด้วย เข้านอกออกในบ้านเรือนไทยเป็นประจำจนรู้นิสัยกันมาตั้งแต่เรียนมัธยม เมื่อพิชญดาราไปเรียนต่อ สองสาวจึงสนิทกันราวกับฝาแฝด เพราะทำงานด้วยกันอีกด้วย

“อย่ามาพูดเลย นิสัยเหมือนเด็ก งานนี้ใครก็บอกว่ายอันตราย เธอน่าจะให้นักชายไปทำ ถ้าไม่กังวลใจจริงๆ พี่ภพคงไม่โทร. มาหรรอก” ชโลบลเองก็รู้จักธีรภพ เขาเป็นเด็กต่างจังหวัด นิสัยดีมาก และหลงรักแพรวพรรณรายมานานแม้จะรู้ว่าความหวังน้อยเต็มที ที่ยังคงกันได้เพราะเขาเจียมตัวเนื่องจากรู้ว่า หากแสดงออกเกินเลย แพรวพรรณรายจะเลิกคบ

เมื่อสนิทกันมากก็ไม่จำเป็นต้องปิดบังเรื่องใด ไม่เคยมีการพูดเท็จหรือแม้แต่เอาสี่ข้างเข้าแถมเหมือนยามที่ไม่อยากให้คนอื่นรู้ความจริงจนเพื่อนๆ ค่อนแคะ

“โอเค ยอมรับก็ได้ว่าฉันอยากรู้ความจริงเรื่องของเขาด้วย แต่ก็แค่คิดหน่อยเท่านั้น ฉันอยากรู้ความคืบหน้าของคดี อยากรู้ผู้บงการตัวจริงต่างหาก” คราวนี้แพรวพรรณรายสบตาเพื่อนจนอีกฝ่ายถอนหายใจและพยักหน้ารับแรงๆ

“ฉันรู้ แต่ฉันไม่สบายใจเลย”

คิ้วเรียวยาวขมวดมุ่นเมื่อเห็นท่าทาง งานนี้มันจะอะไรนักหนา

มีแต่คนทักและตัดทานเธอ นี่ถ้าคุณพ่อผู้เฒ่าอีกคนสงสัยคงไม่อนุญาตให้เธอไปกระบี่แน่ๆ

หะ! ยิ่งห้ามยิ่งอยากรู้ เลือดลมชนิดพล่านเพราะสัญชาตญาณนักข่าวมันบอก ว่าคดีนี้คงไม่ธรรมดาแน่

และเมื่อเธออยากรู้ ใครก็อย่ามาห้ามเสียให้ยาก เรื่องกลั้วนั้นแทบไม่เคยอยู่ในหัวสมองของเธอเสียด้วยซ้ำ

“อย่าห่วงเลยนะ ฉันไปพิกกับคนรู้จัก พี่ภพก็อยู่ จะไม่ทำตัวเสี่ยงหรอก แล้วจะโทร.มารายงานตัว”

“สัญญาละ”

“ฮือ กลับเข้าไปทำงานได้แล้ว แม่แก”

เมื่อขับรถออกมานั้น แพรวพรรณรายยังมองกระจกมองข้างเพราะชโบลบยื่นมองตามจนเธอหลับตา

เมื่อกลับถึงบ้านในเวลาบ่ายสอง หญิงสาวรีบเก็บข้าวของที่จำเป็นต้องใช้ในการเดินทาง ก่อนจะอาบน้ำแต่งตัวใหม่ เดินไปหอมแก้มลาแม่ศรีเพราะรอบนี้จะออกต่างจังหวัดนานเป็นประวัติการณ์ตั้งแต่ทำงานมา

“เอาของฝากไปให้คุณลุงด้วยนะคะ ไหนๆ ก็แวะไปทั้งที” ลออศรีจัดแจงของฝากเท่าที่หาทันเอาไว้ให้แล้วถุงใหญ่ เพื่อให้หลานสาวเอาไปฝากดลธรรม พี่ชายของคุณลดาวัลย์ ญาติเพียงคนเดียวทางครอบครัวของฝ่ายมารดาที่ยังอาศัยทำสวนปาล์มอยู่ที่กระบี่ ตามประสาเลือดใต้ที่มักสอนลูกหลานไม่ให้ทิ้งเครือญาติและพวกพ้อง